

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 17 SAYI: 91 Mayıs-Haziran 2006

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO)
Ocak 1971 Tarihli Bildirisi

“Çakar almaz silahlarla
üç genç mi yıkacaktı anayasal düzeni?”

Nurhak:
Bir Kır Gerilla Deneyimi

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu Savaşçıları
Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Savaşçıları
Hüseyin Cevahir, Leyla Doğan, Ağadede Sankaya

TKP(ML) Kurucusu ve Önderi
İbrahim Kaypakkaya

1 Mayıs'ın
Ardından

Danıştay Saldınısı Sonrasında
Şeriatçı Manipülasyon ve Dezenformasyon

Şeriatçılık ve Laiklik Arasında
“Sivil Toplumculuk” Ruhü

Ekonomide “Balans Ayan” mı?
[Ekonomik Krizin Ayak sesleri]

- Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun Ocak 1971 tarihinde yayınladığı bildiri. **3** THKO'NUN OCAK 1971 TARİHLİ BİLDİRİSİ
- Oportünist ve legalistlerin "Denizlerin yolundayız" nidalarıyla yürüttükleri THKO önder kadrolarının mücadelelerini "evcilleştirme" faaliyetleri üzerine. **5** "ÇAKAR ALMAZ SİLAHLARLA ÜÇ GENÇ Mİ YIKACAKTI ANAYASAL DÜZENİ?"
- THKO'nun 1971 yılında Maraş'ın Nurhak bölgesinde oluşturdukları ilk gerilla birliğinin deneyimi üzerine bir değerlendirme. **10** NURHAK: BİR KIR GERİLLA DENEYİMİ
- Onlar, halkın devrimci öncüleriydiler. Mücadelelerinin ve sonuçlarının bilincinde olarak savaştılar. **15** THKO SAVAŞÇILARI: SİNAN CEMGİL KADİR MANGA ALPASLAN ÖZDOĞAN DENİZ GEZMİŞ YUSUF ASLAN HÜSEYİN İNAN
- 16** THKP-C SAVAŞÇILARI: HÜSEYİN CEVAHİR LEYLA DOĞAN AĞADEDE SARIKAYA
- Legalizmin ve legal oportünizmin 1 Mayıs "gösteri"lerinin 2006 değerlendirmesi. **19** 1 MAYIS'IN ARDINDAN
- 17 Mayıs günü Danıştay 2. Daire üyelerine yönelik saldırı sonrasında başlatılan manipülasyon ve dezenformasyon üzerine bir değerlendirme. **23** DANIŞTAY SALDIRISI SONRASINDA ŞERİATÇI MANİPÜLASYON VE DEZENFORMASYON
- Şeriatçılık karşısında laikliği savunan kesimlerin üzerindeki "sivil toplumcu" ideolojik saptırmanın etkileri ve sonuçları üzerine bir değerlendirme. **28** ŞERİATÇILIK VE LAİKLİK ARASINDA "SİVİL TOPLUMCULUK" RUHU
- Mayıs ortasından itibaren döviz ve faizlerde meydana gelen yükselişin olası sonuçları üzerine. **33** EKONOMİDE "BALANS AYARI" MI? [EKONOMİK KRİZİN AYAK SESLERİ]

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU Ocak 1971 Tarihli Bildirisi

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun Sesidir:

1. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu halkımızın bağımsızlığının silahlı mücadele ile kazanılacağına ve bu yolun tek yol olduğuna inanır.

2. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu bütün yurtseverleri bu kutsal mücadele saflarına çağırır ve hainlere karşı giriştiği kavgada son savaşıncısına kadar devam edeceğini bildirir.

3. Amacımız Amerika'yı ve tüm yabancı düşmanları temizleyerek, hainleri yok etmek ve düşmandan temizlenmiş tam bağımsız Türkiye'yi kurmaktır.

4. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu ezilen halkımızın öncü gücüdür, halkımızın kurtuluşu dışında hiçbir harekete girişmez.

5. Halkımıza şunu duyuruyoruz. Düşmanın zenginliğine, sayısına, imkanlarına ve dehşetine aldanmayınız. Düşmana boyun eğmeyiniz, haklarımızı zorla alacağız, çünkü onlar her şeyi bizden zorla alıyorlar.

Bütün Yurtseverler:

Şerefsiz yaşamaktansa şerefle ölmek, yalvarmak yerine zora başvurmak, başkasına değil kendine ve kendin gibi olanlara güvenmek, nerede ve nasıl olursa olsun hainlere boyun eğmemek parolamızdır.

Devrimciler:

Barışçıl şartlar içinde mücadele metodlarını bırakınız. Halk kitlerini kurtuluşa götürecek olacak olan şiddet politikasını temel alan silahlı mücadeleye Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun saflarında katılınız. Ulusal kurtuluş savaşının haklı bayrağını emperyalizmin saldırgan politikasına karşı hep beraber dalgalandıralım.

İşçiler, Köylüler:

Hainler sürüsünün jandarması ve polisi her gün yeni katliamlar hazırlamaya devam ediyor. Doğu'da Komando saldırılarında, 16 Haziran'da, Bossa'da ve daha birçok yerlerde, kurşunlanan ve işkence edilen kardeşlerimizin intikamını henüz alamadık. Alinterimize el koyan hainler sürüsüne karşı isyan bayrağını hep birlikte açalım.

Öğretmenler, Küçük Memurlar:

Bir kuru ekmek parasını zorla veren, hesabına gelmeyince diyar diyar sürgün çocuğu yapan ve sizleri elinin altında bir uşak gibi kullanmak isteyen bu satılmışlardan aman dilemeyiniz.

Ezilenlerin tek kurtuluş yolu ezenlere karşı giriştikleri kutsal isyandır.

Daha Őimdiden polisinden, Devlet BaŐkanına kadar hić birisi evinde rahat uyuyamaz, çoęu ise evine rahat gidemez olmuŐtur. Onlar yarın ne olacaęını ćok iyi biliyorlar ve bugün bir avuć savaŐçısı olan Törkiye Halk KurtuluŐ Ordusu'nun, yarın binler ve milyonlar olduęu zaman ne yapacaklarını dűŐünüyorlar.

Tekrar ediyoruz: DűŐmanın sayısına, zenginlięine, dehŐetine ve imkanlarına aldırmayınız. Onun elindeki silah ve imkanlarına aldırmayınız. Onun elindeki silah ve imkanları aldıęımız zaman, bizi durduracak hić bir güć kalmayacaktır. Kendimize ve kendimiz gibilere olan güvensizlięi yok edelim. Őunu iyi bilelim ki, halkın, yani bizlerin gücü karŐısında hić bir kuvvet dayanmaya muktedir deęildir.

Bu Őerefli kavgada, kutsal görevimizi alalım. Yarının Törkiye'si bize cennet, dűŐmana zindan olacaktır. Törkiye Halk KurtuluŐ Ordusu, bu mücadeleye en son neferine kadar ve kanının son damlasına kadar devam edeceğini bildirir.

TÖRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU
Ocak 1971

“Çakar almaz silahlarla üç genç mi yıkacaktı anayasal düzeni?”

“Aklı başında bir giriş yaptı Berhan Şimşek:

“Bu sözlerinizi vicdanen mi söylüyorsunuz? Siz ‘Mustafa Kemal Yürüyüşü’ düzenlemiş üç genç hakkında idam kararı verdiğiniz için vicdanen rahat mısınız?”

Tuğ, sinirlendi ve ezberinden çıkarıp söyledi:

“Silahlı örgütle anayasal düzeni yıkmaya teşebbüs etmişlerdi!”

Berhan Şimşek doğru zamanlamayla sordu:

“Çakar almaz silahlarla üç genç mi yıkacaktı anayasal düzeni?”**

Lenin, *Devlet ve Devrim* kitabının girişinde şunları yazar:

“Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez kısıcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve karaçalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlemlerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizletmeye, ezilen sınıfları ‘teselli etmek’ ve onları aldatmak için adlarını bir hâle ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketi oportünistleri, bugün işte marksizmi ‘evcilleştirme’ biçimi üzerinde birleşiyorlar. Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu

unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor.”**

Lenin’in bu sözlerinin üzerinden yaklaşık 90 yıl geçti. Ancak devrimcilere, özellikle tarihsel dönemeçlerde yer almış devrimcilere karşı aynı tutum, “devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırma, değerden düşürme ve devrimci keskinliği giderme” girişimleri devam etmektedir.

Bugün Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu’nu kurmuş ve bu örgüt çatısı altında savaşmış Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının başına da aynı şeyler gelmektedir.

“Denizler” diye söze başlayan herkes, onların ne kadar “insansever” olduklarından söz etmekte, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın 6 Mayıs 1972 günü idam edilmelerinin “yanlış”lığını “onlar kimseyi öldürmediler” diyerek açıklama çabası içine girmektedirler.

Her 6 Mayıs’ta yeniden ve yeniden ser-

* Habertürk’de yayınlanan “Basın Kulübü” programından akt. Ece Temelkuran, “Meraklı çocuklara: ‘Genel olarak’ üç idam”, *Milliyet*, 10 Mayıs 2006.

** Lenin, *Devlet ve Devrim*, s. 13.

gilenen bu tutumlar, giderek Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının düşünceleri, amaçları ve örgütlü mücadele edişlerinin unutturulmasına dönüştürülmüştür.

Kendilerine “68’liler” diyen bazı çevrelerin Denizler üzerinden siyaset yapmalarıyla başlayan bu süreç, giderek Denizlere duyulan sempatinin “prim” yaptığının görünür hale gelmesiyle “Denizlere sahip çıkma yarışı”na dönüşmüştür. Artık her önüne gelen, onların ne kadar “kararlı”, ne kadar “cesur” insanlar olduklarını söyleyerek, “Denizlerin yolunda” olduklarını, her 6 Mayıs’ta yapılan gösterilerle, yeminlerle, andlar içerek kanıtlanma peşine düşmüşlerdir.

Şüphesiz bu ortamı besleyen tarihsel nedenler de vardır.

Denizler örgütsüz kalmışlardır.

Denizlerin kurdukları ve içinde yer aldıkları THKO, 1972 yılından itibaren fiilen ortadan kalkmıştır.

THKO’nun 1971-72 mücadelesinden arta kalanlarının bir bölümünün “sosyal-emperyalizm” teorisini keşfederek ve silahlı mücadelenin yanlışlığını ilan ederek kendilerini, önce *Halkın Kurtuluşu* gazetesi etrafında, sonra illegal TDKP içinde ve nihayetinde legal EMEP olarak farklılaştırmaları; bir diğer bölümünün “Emeğin Birliği” dergisinden SBKP’nin revizyonist çizgisine uyumlandırılmış TKEP ve nihayetinde onu da feshederek ortadan kayboluşlarıyla, THKO’nun varlığı fiilen sona ermiştir.

1972’den günümüze kadar geçen süreçte, gerek THKO adı, gerekse THKO’nun silahlı mücadele çizgisini izleyen, savunan herhangi bir oluşum ya da örgütlenme ortaya çıkmadığı için*, her türden oportünist, revizyonist ve legalist kolayca Denizlere sahip çıkabilmektedirler.

Yeni kuşakların Denizlere olan sempaticileri bu “sahiplenme” yarışını daha da hızlandırmış ve tüm fırsatçılar “Denizlerin yolundan” söz etmekte hiçbir sakınca görmez olmuşlardır.

Bu yılın baş sloganı “Denizlerin yolundayız” olmuştur.

ŞİP-TKP’sinden Atılımcı MLKP’lilere kadar THKO ile uzaktan yakından ilgisi olma-

yanlar, üstelik THKO’nun ideolojik-politik çizgisine temelden karşı olanlar, “Denizlerin yolundayız” sloganları eşliğinde Denizlere duyulan sempatiyi kendilerine devşirmeye, oportünist ve pasifist çizgilerine yamamaya çabalamaktadırlar.

Bunu öylesine pişkinlik içinde, öylesine vurdumduymazlıkla yapmaktadırlar ki, THKO’nun silahlı mücadele veren bir örgüt olduğu, “Denizlerin yolu”nun THKO bildirisinde açıkça ifade edildiği gibi, “şiddet politikasını temel alan silahlı mücadele” yürüten bir örgütün yolu olduğunu bilmiyor-muş gibi davranabilmektedirler.

Kendilerinin SBKP revizyonizminin pragmatist temsilcileri oldukları gerçeğini, “ardıcıl devrim” savunucusu, “toplumsal ilerleme” yandaşı ve nihayetinde “kapitalist olmayan yol”un izleyicisi “gelenek”ten geldiklerini unutturmaya çalışanlar bile (ŞİP-TKP), “Denizlerin yolundayız” sloganları eşliğinde genç ve samimi insanları etraflarına toplama gayreti içine girebilmektedirler.

Kendilerini “kuzu” gibi saf ve temiz gösterme gayreti içinde olan bu kesimin en son “sunum”u ise, “biz Denizlerin kararlılık ve cesaretlerinin mirasçısıyız” şeklinde olmuştur.

Şöyle yazabilmektedirler, olanca pişkinlikleriyle:

“70’li yılların genç devrimcilerinin geleneğimiz içinde yer bulmaları tam bununla ilgilidir. Mahir Çayan kimileri için suni denge olabilir. Deniz Gezmiş kimileri için gerilla savaşı olabilir.

Her iki isim birlikte ‘İkinci Kurtuluş Savaşı’na ya da işçi sınıfının öncü güç olarak görülmediği bir demokratik devrim perspektifini ifade edebilir. Ya da bu devrimcilerin savundukları silahlı mücadele stratejisini zmandan ve mekandan bağımsız bir ‘doktrin’ olarak algılayarak, onları bu doktrine sıkıştıranlar çıkabilir.

Bizim için bu devrimcilerin anlamı bunun ötesinde ve bundan farklıdır.”**

Onlar için “bu devrimcilerin anlamı” ise basitçe ifade edilmiştir: Mücadelede kararlılık ve cesaret.

* Burada şunu ekleyelim ki, Hüseyin İnan’ın “Türkiye Devriminin Yolu” adlı broşüründen yola çıkarak oluşturulmaya çalışılmış olan “TDY” hareketi etkili olamamış ve bir süre sonra dağılmıştır.

** Mehmet Kuzulugil, “Denizlerin mirası”, “Komünist”(!), Sayı: 266, 19 Mayıs 2006.

Ağzlarını açtıklarında Denizlerden, Mahirlerden (ki Mahir Çayan yoldaştan söz etmekte fazlaca istekli değillerdir) söz edenler, aynı zamanda onların devrimci kişiliklerinin, mücadelelerinin içini boşaltmakta hiç tereddüt etmemektedirler.

Denizler “sahipsiz” kalmışlardır. THKO'nun savunucuları yoktur.

Bu nedenle çok kolaylıkla THKO hareketinin üstü çizilebilmekte* ve yine aynı kolaylıkla THKO hareketinin silahlı mücadele çizgisi olumsuzlanabilmektedir.

“Denizlerin yolundayız” diyenlere göre, “Mahir Çayan kimileri için suni denge olabilir. Deniz Gezmiş kimileri için gerilla savaşı olabilir” miş!

Bu da yetmemiş.

Denizler ve Mahirler, “işçi sınıfının öncü güç olarak görülmediği bir demokratik devrim perspektifi”ni de “ifade edebilir”lermiş!

İnsanların tarih bilincinin silikleştirildiği, Marksist-Leninist teorinin önemsiz bir “ayrıntı” olarak sunulduğu bir süreçte, şüphesiz oportünistler de kendileri için uygun bir zemin ortaya çıktığının bilincindedirler. Bu yüzden, “Bu mücadele tarihini bir bütün olarak, doğrulan ve yanlışlarıyla sahipleniyoruz” söylemleriyle “suret-i haktan” yana görünerek istedikleri gibi konuşabilmektedirler.

Hayır beyler!

Denizler, THKO'dur. THKO, Denizlerdir.

* Burada şunu da söyleyelim ki, bu “gelenek” sahipleri çok kolaylıkla bir şeylerin üstünü “çizebilmek”tedirler. “Baykuş bakışı” yazarın Lenin için şunları yazabilmiştir:

“Rus devrim tarihi, hain, ahmak ve diğer sıfatların taşıyıcılarından daha fazla iyi, inanmış, kararlı devrimcilerin tarihidir.

İşte bu tarihte Lenin hemen her aktör için ‘bir şey’(!) demiş, yine hemen herkesten ‘bir şey’ işitmiştir. **Bu tür şeylerin altı değil üstü çizilmelidir.** Örneğin bolşeviklerin zarif Kültür Komiseri Lunaçarski, Lenin öyle yazdığı için ‘budala’ değildir. Tıpkı Lenin’in Gorki’nin saptamasına rağmen asla ‘tumarhane kaçkını’ olmadığı gibi...

İşin ilginç Lenin benim bildiğim kadıyla partinin Merkez Komite üyelerinden en az Malinovski’ye laf etmiştir. O da ne yazık ki, önde gelen bolşevik kadrolar içerisindeki tek polistir!

Peki bu tahammülsüzlüğün arkasında ne vardır? Neden bolşevik hareket yoldaşlık hukukunun üzerine dostluk hukukunu yerleştirememiştir? Lenin bunu bir zayıflık olarak gördüğü için mi içindeki insanı devrimciler arasındaki ilişkilerde denetim altına almıştır?” (Kemal Okuyan, Lenin’i nasıl okumalı?, *Gelenek*, Sayı: 71, Ocak 2002.)

Denizler, bu ülkede devrimin silahlı mücadele yoluyla gerçekleştirilmesi için yola çıkmış ve bu uğurda savaşmış ve yaşamlarını çekinmeden feda etmiş devrimcilerdir.

Sizler, istediğiniz kadar onları “devrimci demokrat” gibi aşağılayıcı sıfatlarla anınız. İsteddiğiniz kadar onların silahlı mücadele çizgilerini görmezlikten geliniz. İsteddiğiniz kadar imalı sözlerle, dolayımli ifadelerle, “suret-i haktan” yana görünerek silahlı mücadelenin “yanlışlığını” ilan ediniz, gerçeği ve tarihi değiştiremezsiniz.

İsteddiğiniz kadar “silahlı mücadele stratejisi zamandan ve mekandan bağımsız bir ‘doktrin’ olarak algılanamaz” deyiniz, gerçekleri, tarihi değiştiremezsiniz.

Onlar, Denizler, Mahirler, THKO ve THKP-C, kendi yollarını, mücadele anlayışlarını, çizgilerini, ideolojilerini açık ve net biçimde ortaya koymuşlardır. Onların uğruna mücadele ettikleri devrimi nasıl ortadan kaldıramazsanız, onların devrimci mücadele çizgilerini de ortadan kaldıramazsınız.

Bu devrimci çizgiyi, silahlı mücadele stratejisini “yanlış” bulabilirsiniz. Kendinize uygun “çizgi”ler oluşturmuş olabilirsiniz.

Eğer oportünist tutumlarınızdan vazgeçmeye hiç niyetiniz yoksa bile, insanların ve tarihin karşısında tümüyle yüzüstü ve arsız kalmamak için yapmanız gereken tek şey, “yanlış” gördüğünüz silahlı mücadele stratejisini eleştirmek, yanlışlığını kanıtlamaktır.

Oturunuz, yanlış olduğunu satır aralarına sıkıştırdığımız, imalı sözlerle ifade ettiğiniz şeyleri kaleme alınız.

Kaleme alınız ki, insanlar sizin neyi nasıl savunduğunuzu, “yanlış” ilan ettiklerinizi neden ve nasıl “yanlış” gördüğünüzü bilsinler, anlasınlar ve öğrensinler. Kaleme alınız ki, “her nabza göre şerbet” veren eklektik görüşlerinizin de bir iç tutarlılığı olduğu bilinsin.

Hem bunları yapmayıp, hem “onların mirasçısıyız” diye ortaya çıkmak, şarlatanlık değilse bile, yüzüstülüktür.

Evet beyler!

Bugün THKO hareketi yoktur. Bugün insanlar Denizlere sempatiyle bakmaktadır. Kendi sözlerinizle ifade edersek, “Denizler”i bu ülke insanı iyi tanımaktadır ve sevmektedir. İnsanların tanıdığı, bildiği ve sevdiği insanları “evcilleştirmek”, kendi legalist ve revizyonist çizginize monte etmek

sizin haddinize değildir.

Bir “gelenek”ten geldiğinizi, yani Laz İsmaili, Yakup Demirli TKP geleneğinden geldiğinizi fırsat buldukça ifade edip duruyorsunuz.

Biraz daha az imalarda bulununuz, biraz daha fazla bu “gelenek”inizin Denizler, Mahirler için yazdıklarını, çizdiklerini, *Bizim Radyo*’dan yapılan yayınları insanlara anlatınız.

Denizlerin, Mahirlerin kendi “gelenek”inizi tarafından nasıl “sol sapık”, “provokator”, “goşist” ilan edildiğini açıklayınız.

Ve bunları açıklayınız ve bu değerlendirmeleri paylaşıp paylaşmadığınızı söyleyin ki, basit bir “mirasyedi” olmaktan öte bir değeriniz olduğunu, “dostlarınızı” ve “üyeleriniz” bilsinler, görsünler.

“Silahlı mücadele stratejisinin zamandan ve mekandan bağımsız bir ‘doktrin’ olarak algılanamayacağı türünden ‘dokundurmalar’ dan vazgeçiniz. Dosdoğru, açıkça “zaman ve mekana bağlı silahlı mücadele stratejisi”nin ne olduğunu söyleyiniz.

Ve bunları söylememenizin bahanesi olarak da “yasal zorunluluklar”ın arkasına saklanmayın.

Evet, bu ülkenin bir tarihi vardır. İnsanların tarih bilinci ne kadar silikleştirilmeye çalışılırsa çalışılsın, tarih, yazılı ve gerçek tarih ortadadır. Beğenmediğiniz için ya da yanlış gördüğünüz için tarihi değiştiremezsiniz.

Yakın geçmişinizin hiç de “onurla” anılacak bir tarihe sahip olmadığını biliyorsunuz.

İnsanları 1 Mayıs otobüslerle taşımak amacıyla kurduğunuz “1 Mayıs Komiteleri”nin 1978-80 döneminde nasıl “Can Güvenliği Komiteleri”ne, ardından “Barış ve

* Kendisini “baykuş bakış”lı olarak sunan bir SİP-TKP şefi 1976-80 döneminde yaptıklarını şöyle anlatmaktadır:

“1 Mayıslar, öncesiyle ve sonrasıyla bu yıllarda çok önemli bir eylem odağıydı. Bu eylemin başarılı olabilmesi için 1 Mayıs Komiteleri oluşturuluyordu. 1 Mayıs Komiteleri çok önceden çalışmaya başlıyorlar, 1 Mayıs çerçevesinde, 1 Mayıs eylemliği hedefle, ama normal olarak Parti’nin doğrudan ulaşamadığı çok geniş bir kesime, Parti’nin görüşlerini ulaştırıyorlardı ve fabrikalara uzanan, okullara işyerlerine uzanan, geniş örgütlenmeler sağlıyorlardı... Özel bağışlar toplanıyordu. Türkiye’nin çeşitli yerlerinden İstanbul’daki 1 Mayıs’a katılmak için yapılan organizasyon, başlı başına büyük bir organizasyon-

Demokrasiyi Koruma Komiteleri”ne dönüştürüldüğünü ve nihayetinde CHP afişleri asmakla “görevlendirildiğini” anımsayınız.*

Ve yine anımsayınız, Yakup Demir’in 9 Mart “sol cunta” beklentisiyle Ereğli kuyularına çıkartma yapma girişimini.

Daha az Denizlerden, Mahirlerden söz ediniz. Onları “devrimci demokrat” gibi ne anlama geldiği kendinizden menkul sıfatlarla tanımlamak yerine, tarihi ve onların devrimci mücadele tarihindeki yerlerini, yollarını açıkça ve dürüstçe ortaya koyunuz. “Takiyye” yapmaktan vazgeçiniz.

Hayır beyler!

Sizin yolunuz “Denizlerin yolu” değildir, hiçbir zaman da olmamıştır.

Denizlerin yolu, İstanbul Hukuk amfisinde, ODTÜ yurtlarından, Şarkışla üzerinden Nurhak’a çıkar.

Onların yolunu, basit “motosiklet anısı”na dönüştürerek saptıramazsınız. Kendi legalist ve revizyonist çizginize payanda olarak kullanamazsınız.

Ve “artist”likten başka meziyeti olmayan Berhan Şimşek’in “çakar almaz silahlarla üç genç mi anayasal düzeni yıkacaktı” sözlerini yutmayınız, yutturmaya da çalışmayınız.

Evet, onlar devrim için yola çıktılar.

Evet, onların sayısı az, düşmanın sayısı çoktu.

du. Yüzlerce otobüsün örgütlenmesi, pankartların hazırlanması vs. Parti örgütleri, bu 1 Mayıs çalışmalarında ciddi açılım yapıp yeni kazanımlar elde ediyorlardı... Bunun sonucu olarak da Türkiye’deki Parti örgütlerinden, 1 Mayıs Komiteleri’nin daha sürekli kalıcı hale getirilmesi türünden talepler ortaya çıktı. Hatta biz o dönemde 1 Mayıs Komiteleri’nin bir tür Sovyetler işlevi bile görebileceğini düşünmeye başlamıştık... Bir Merkez Komitesi toplantısında 1 Mayıs Komiteleri’nin, Can Güvenliği Komiteleri’ne dönüştürülmesi için karar alındı. Can Güvenliği Komiteleri aslında ‘77 Konferansı’ndan sonra İ. Bilen’in kapanış konuşmasında ‘Barıkata çıkacağız’ işte ‘Halkımızın can güvenliğini koruyacağız’ gibi söylemlerle de bağlanmış bir şeydi. 1 Mayıs Komiteleri’nin, Can Güvenliği Komiteleri biçiminde devamı aslında devrimci bir açılımdı... İşçinin Sesi ayrışmasından sonra bu Can Güvenliği Komiteleri, daha doğrusu 1 Mayıs Komiteleri, ‘Barış ve Demokrasiyi Koruma Komiteleri’ haline getirildi ve CHP afişleri asmak gibi görevler üstlendiler.” (Kemal Okuyan, *Gelenek*, Sayı: 67.)

Saniyoruz bu dönemde, TKP’nin hiçbir zaman ‘barikatlara çıkmadığını’, kimsenin ‘can güvenliğini’ de sağlamaya çalışmadığını söylemeye gerek yoktur.

Evet, onların silahları az ve küçük çaplıydı.

Ama hiç kimse onlar için, onların silahları için “çakar almaz” diyebilecek cüreti gösteremez.

Dünya devrimleri açıktır.

O “çakar almaz” denilen silahlarla yola çıkılmış, emperyalizme karşı savaşılmış ve zaferlere ulaşılmıştır.

Bu ülkede de, “çakar almaz” denilen silahlarla savaşılmıştır ve savaşılmaktadır.

Biraz daha az “Denizlerin yolundayız”-dan söz ediniz. “Denizler”in evcilleştirilmesinden uzak durunuz. Berhan Şimşek gibi “artist”lerin “çakar almaz” ilan ettikleri silahların ülkenin tarihini nasıl değiştirdiğini unutmayınız.

Ucuz demagogilerle, sonradan görme “mirasyedi” havalarıyla tarihi gerçekleri çarpıtmayınız.

THKO bildirisinde açıkça söylendiği gibi, “Barışçıl şartlar içinde mücadele metodlarını bırakınız”.

Dünya devrimci mücadelesinin tarihi sizin gibi adı “komünist” olan pek çok partiyi tanımıştır. Yapmanız gereken, kendiniz

gibi olan bu “parti”lerin “şerefli mirasına” sahip çıkıp, bu mirasın “şerefi”ni insanlarla paylaşmaktır.

“Siyasi mücadelede miras, babadan oğula değil, mücadele bayrağını taşıyanlardan, mücadele bayrağını taşıyanlara geçer” diyerek tarihten ve tarihsel gerçeklerden kaçamazsınız.

Elinizde bir atımlık barutunuz kalmıştır. Bunu da “ama Denizler, Mahirler TİP’ten çıktılar” diyerek boşuna tüketmeyiniz. TİP’in ne olduğunu bilmeyen yeni bir kuşağı bu sözlerle belki bir süre kandırabilirsiniz. Ama unutmayınız ki, TİP de aynı yöntemi kullanarak devrimci gençlik hareketini pasifize etmeyi başaramamıştır.

Arasına “haddinizi” aşıp aşmadığınızı da düşünmelisiniz. Marks, Lenin, Stalin’i “gibi isimler” şeklinde ifade edebilecek tek “komünist” sıfatlı parti olup olmadığınızı da düşünmenizde sonsuz yararlar vardır.*

Ve şu sözleri her zaman anımsayınız:

“Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu halkımızın bağımsızlığının silahlı mücadele ile kazanılacağına ve bu yolun tek yol olduğuna inanır”.

* Kuzulugil, 19 Mayıs tarihli yayınlarında şöyle yazmaktadır: “TKP, kendini Türkiye’de ve dünyada belirli bir teorik mirasla ve bir dizi pratikle anılan bir geleneğe bağlı görüyor. Marx, Lenin, Stalin **gibi isimleri**, Şefik Hüsnü’yü, İsmail Bilen’i, Behice Boran’ı ve başka marksistleri de barındıran bir gelenek bu.”

Şüphesiz bu, Kuzulugil’in ilk “sabıkası” değildir. Katıldığı bir televizyon programında Sovyetler Birliği hakkında söylediği sözler üzerine “Siyasi Büro”sunu açıklama yapmak zorunda bırakmış “sivri dilli” birisidir.

Nurhak: Bir Kır Gerilla Deneyimi

31 Mayıs 1971 günü Maraş'ın Nurhak bölgesinde İnekli Köyü yakınında Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) gerillalarının pusuya düşürülmesinden bu yana 35 yıl geçti. Bugün THKO adlı bir örgüt fiilen mevcut değildir. 1974'lerde "sosyal-emperyalizm" teorilerine yönelen bir kısım THKO üyelerinin "parti" konusundaki "eksikliklerini" gidermek amacıyla TDKP'yi oluşturmaya yönelmeleri THKO'nun fiziki ve politik olarak sonunu oluşturan bir adım olmuştur. Kendilerini THKO-Mücadelede Birlik olarak tanımlayan kesimin "mucize adam"ının aynı amaçla TKEP'i oluşturmaya yönelmesi THKO adının THKO-TDY dışında tümüyle politik plandan çıkmasına neden olan son adımdır. Böylece THKO, Türkiye Devrimi'nde Deniz Gezmiş, Sinan Cemgil, Yusuf Aslan, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan ve Hüseyin İnan'la devrimci bir politik-askeri örgüt olarak tarihte yerini almıştır.

THKO, kısa süren gerilla savaşıyla bir dizi deneyimi ve bu deneyimden çıkan dersleri barındıran özel bir tarihsel olgudur. İçerdiği "fokocu" gerilla savaşı anlayışıyla içine girdiği açmazları, önder kadroların yitirilmesinden sonra kalanların silahlı devrimci savaşı terk etme tutumlarıyla aşamaması, örgüt olarak yok oluşu getirdiyse de, şehir ve kır gerilla savaşının ülkemizdeki ilk başlatıcıları olarak zengin deneyimler bırakmıştır. Bu deneyimlerin yanında THKO'nun 1971 yılında gerçekleştirdiği silahlı eylemler, ülkemizdeki devrimci mücadelenin gelişiminde önemli bir etkiye sahiptir.

THKO, devrimci silahlı mücadelenin Deniz Gezmiş'le simgeleşen kurallarının ortaya çıkmasında da önemli bir yere sahiptir. Sivil halka zarar vermemek, emperyalizmin ve oligarşinin tutsak edilmiş silahlı unsurlarına insanca davranmak vb. bazı kuralların halkın bilincine kadar yerleşmesinde etkili olmuştur. 1971-72 döneminde THKP-C'nin devrimci silahlı mücadelenin sürdürülüşünde gösterdiği kararlılıkla birleşen bu değerler, daha sonraki dönem üzerinde derin izler bırakmıştır.

THKO'nun kır gerilla deneyimi, başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen, ülke tarihindeki ilk olma özelliğiyle düşman tarafından kuşatılmış bir arazi de kır gerilla savaşının hazırlığı, başlatılması ve sürdürülmesi konusunda önemli derslerle doludur.

THKO'nun kır gerillası deneyiminin ana özelliği, düşman tarafından kuşatılmış bir iç bölgede gerilla savaşının örgütlenmesidir. Açık sınır ilişkilerinin kullanılmadığı, sınırların sadece askeri lojistik için belli bir işleve sahip olduğu bir gerilla savaşı olarak ortaya çıkmıştır.

İkinci özelliği ise, “uygun alan-uygun nüfus” ilişkisinin gerillanın planlanmasında ve yer seçiminde bir ölçüt olarak kullanılmasıdır.

Böylece THKO, alışlagelmişliğin dışına çıkmış ve sadece belli bir örgüt-lülüğün varolduğu, dolayısıyla ilk kadro sorununun kendiliğinden çözüldüğü bir kavrayışın dışında kalmıştır. Amaç, kır gerilla birliğini, kırsal alanlarda köylülüğü örgütleyerek bir halk ordusu (düzenli ordu) haline getirmektir. Böylece hareketli gerilla birliğinin, gelecekteki halk ordusunun çekirdeği ol-ması ve halk ordusunun bu birliğin gelişimine bağlı olarak oluşturulması anlayışı THKO'nun faaliyetini belirlemiştir.

Üçüncü özelliği ise, kır gerilla savaşını 3-5 kişilik silahlı grupların eylem-lerinin gelişimi olarak değil, **kır gerilla birliğinin** eylemliliği olarak ele alma-sıdır. Doğal olarak, bu gerilla birliğinin, gerek kitle içinde genişlemesi, ge-rekse lojistik desteğini sürdürebilmesi “**birlik**” düzeyinde ele alınmıştır. (O dönemde ülkemizdeki milli krizin olgun olduğu düşünüldüğünden gerilla savaşının -Öncü Savaşı- hızla Halk Savaşına dönüşeceği varsayılmıştır. Bu da hazırlık aşamasından, gerillanın faaliyet dönemine kadar her alanda orta-ya çıkan eksikliklerde kendisini hissettirmiştir.)

Bu temel özellikleri ile THKO'nun kır gerillası hazırlıkları, kendi perspek-tiflerine uygun olarak sürdürülmüştür.

Kır gerilla savaşının hazırlık aşamasını Brezilya deneyimi ışığında Quar-tim şöyle ortaya koymaktadır:

“Debray'ın önemsemediği gerilla fokosunun hazırlanışı, tüm dev-rimci savaş içerisinde en az ötekilerden herhangi biri kadar önemli temel bir basamaktır. Bu basamak, Debray'ın yazılarında devrimci sürecin bir aşaması değil de, devrimin bir çeşit tarih öncesi olarak yer alır. *Devrimde Devrim*'in sonunda kesin olarak 'politik harekete girmek isteyen biri askeri fokodan geçmelidir' der. Bu yüzden en önemli soru –ne yapmalı?– ile karşılaşan devrimcilere verdiği cevap çok basittir: Bir askeri foko kurun. Taktik soruya da –askeri foko nasıl kurulur?– verdiği cevap aynı ölçüde basittir: Askeri eğitimle kadroları bir araya toplayın, para ve teçhizat edinin, hareket alanlarında depo-lar kazın, savaş alanlarını tanıyın, hareket savaşı ile oyalamak için düşmanın gelişini bekleyin.

'Başarılı bir pusula, işkencecinin yok edilmesi, nakledilen silahlara el koyuş, bunlar herhangi bir Amerikan ülkesinde ortaya çıkabilecek reformist yüreksizliğe en iyi cevaptır.' (Bkz. R. Debray, *Devrimde Dev-rim*)

Debray'ın görmediği, gerilla mücadelesini başlatmaya hazır olan bir devrimci örgütün en önemli sorununun bu olmadığıdır. Daha kö-tüsü yalnız askeri eylemlerin politik etkilerine önem vermek, politik sorunları askeri mücadelenin içinde boğmaktır.”¹

THKO'nun sağ kalan kadroları (ki tamamı daha sonra THKO çizgisini terk etmişlerdir) 1974 yılında yayınladıkları “*Geçmişin Eleştirisi*”nde hazırlık aşamasını şöyle ortaya koymuşlardır:

“Halk Savaşı süresi içinde diğer herhangi bir aşama kadar önem-li olan hazırlık aşamasında, sadece gerilla kolunun 'teknik olarak' ya-ratılması; belirli bir alanda silahı, sırt çantası, haritası vs. ile birlikte bir 'askeri birlik' olarak yerleştirilmesi ve bu anlamda 'harekete geç-meye hazır' bulunması açısından bakıldı.”²

Aynı yerde kırdaki hazırlıklar şöyle anlatılmaktadır:

“İlk adımlar açısından hareket ve gelişme alanı olarak seçilen böl-

¹ J. Quartim, *R. Debray ve Brezilya Devrimci Hareketi*, s. 21-22, A Yay.

² THKO, *Geçmişin Eleştirisi*.

ge, başta, önemli bir devrimci kitle potansiyeline sahip olması, diğer bölgelerle kıyaslandığında küçümsenmeyecek düzeyde yerel militan kadroların varlığı, askeri koşullar bakımından nispeten elverişli de sayılabilecek konumu vb. gibi özellikleriyle seçimi doğru yapmış bir bölgedir.

Hazırlık çalışmaları bu son derece uygun şartlar üstünde, fakat yine son derece sınırlı –her yanıyla sınırlı– bir kadro ile ve çok sınırlı hedefler üstünde yürütüldü. Bu hedefler, kısa vadede, gerilla kolunun teknik ve diğer günlük ferdi ihtiyaçlarını (silah, teçhizat vs.) kapsıyordu. Köylülerle kurulacak örgütsel veya politik ilişkiler, yerel devrimci kadrolarla oluşturulması gereken bağlar (hareketimize çok açık eğilim duymakta olanlar da dahil) bu hedeflere girmiyordu. Gerilla kolunun oluşturulması sorunu, bir ‘askeri devriye’ nin oluşturulması sorununa indirgenmişti. Şehirden 20 arkadaşın kıra geçirilmesi ve banka eylemlerinden elde edilen maddi olanaklarla, onların askeri donatımının tamamlanmasıyla herşey ‘halledilmiş’ oluyordu”³

İşte hazırlık aşamasındaki bu hatalar THKO’nun kır gerillasının pratikte karşılaştığı sorunları aşmasını da engellemiştir.

Herşeye rağmen THKO, kendi perspektifi doğrultusunda kır gerillasını oluşturma kararlılığını göstermiştir. Kentlerdeki kadroların kırsal bölgeye aktarılması, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın yakalanmalarıyla birlikte yöneticilik düzeyinde önemli bir engelle karşılaşmıştır. Daha sonraki günlerde gerilla birliği içinde başgösteren başıbozukluk, hepsinden önemlisi Sinan Cemgil’lerin grubunun pusuya düşürülmesinden sonra diğer grubun kendi kendini dağıtması bu kayıpların önemini ortaya koymuştur.

Denizlerin yakalanmasına rağmen kır gerilla birliği oluşturulmuştur. Birlik, “eylemler koymadan önce gerilla kolunun doğal şartlara uyumunu ve ‘fiziki’ dayanıklılığının artırılabilmesi için ‘yürüyüş-konaklama, tekrar yürüyüş-tekrar konaklama’ şeklinde durağan bir hareketliliğe”⁴ geçer.

Daha ilk günden itibaren kentlerden gelen kadroların koşullara uyumsuzluğu ortaya çıkmıştır. Ama en önemli sorun gerilla birliği içindeki bozulmadır. Karşılıklı küfürleşmeler, bencillikler, tembellikler, kaytarmalar, nöbet tutmayı savsaklamalar bu bozulmanın ifadeleri olarak görünür. Yiyeceklerin bile bireysellik konusu olması, bozulmanın en uç noktasına ulaştığını ortaya koyuyordu.

Tüm bu faaliyetler sırasında politik faaliyet sürekli ikinci planda kalmıştır. Rasgele ilişkiler gerillanın dış bağlantılarını sağlıyordu.

“Bu ilişkiler sadece, zorunlu günlük gereksinimlerden ya da istihbarat elde edebilmek için ‘dolaylı sorgu’ temeli üstünde oluşuyor ve bunun dışında, politik nitelikte her türlü ilişkiden dikkatle kaçınılıyordu. (Basit bir örnekleme gerekirse; komandolar gerilla birliğini izliyorken bile, köylülerin ne olup olmadığımızla ilgili sorularını, her seferinde, ancak gerçek kimliğimizi gizleyerek cevaplandırıyorduk, o ki, köylülerin –biraz güç ama, hiç radyo dinlemediklerini varsaysak bile– bizi tanımıyor olmaları biraz su götürür.)”⁵

THKO gerillalarının bu “kendilerini soyutlamaları”na ilişkin bir “avcı” hikayesi M. Yalçın’ın günlüğünde şöyle geçmektedir:

“6 Mayıs, Perşembe. Öğlene doğru aşağı dereye H. Ali’nin oraya balık tutmaya gittik. İnsan görünce boğazı keşfe karar verdik. Tam geçitte yemek yerken Çavuşkır’dan yedi avcı bastırdı. Konuştuk. Pek

³ THKO, Geçmişin Eleştirisi.

⁴ THKO, Geçmişin Eleştirisi.

⁵ THKO, Geçmişin Eleştirisi.

fena insanlar değillerdi. Az ekmek katık verdiler. Keşfe çıkan iki kişiyi, velhasıl hemen herkesi gördüler. Tahminimce ne olduğunu anlayamadılar. Geçitin ortasında nöbetçisiz yemek yememiz büyük eşeklik. Kanımca bu iş böyle yürümez. Ya doğruyu söyleyeceğiz ya da hiç görünmeyeceğimiz yerlerde olacağız. Yalan konuşurken ters şeyler söylemek gerekiyor bazan.”

Bu hareket tarzı “*Geçmişin Eleştirisi*”nde şöyle değerlendirilir:

“Oysa gerilla kolunun güvenliği, onun ‘gözden uzak’ ve ‘ulaşılması güç sarp alanlar’da yaşamasıyla sağlanamaz. Coğrafi bakımdan çok çetin şartlara dayanmak, gerilla için çok önemli bir avantaj değildir. Hele bunu halkın yaşamadığı alanlarla özdeşleştirmek, –olsa olsa– bu tali avantajı karşı avantaja dönüştürmek olur. Kaldı ki o, salt bu avantajından dolayı (bu avantajı birinci plana almakla) değil, kendini geliştirmek ve aşmak, düşmanın baskı gücü karşısında kendisini askeri planda koruyabilmesi bile mümkün olmaz. Gerilla, baştan itibaren, giderek artan ölçüde, sınıf ve kitle temeline dayanarak; bu temeli, doğal olarak öz yapısında bulunan avantajlarla seyyar silahlı güç olma; silahlı savaşı yürütme ve savunmayı son derece ‘esnek’ ve şaşırtıcı taktiklerle ve nispeten (baskı güçleri için) ‘çetin alanlarda’ yapma avantajlarla sürekli olarak birleştirerek ve mutlaka da ‘politik öncü’ durumuna yükselmeyi hedefleyerek –bu hedefe vararak– bu görevi; kendini geliştirme ve aşma (dolayısıyla da korunma) görevini başarabilir.

‘Sarp ve çetin alanları’ ve de ‘soyutlanma’yı birinci plana almak özünde gerillayı sıradan bir ‘baskın grubu’, bir ‘devriye kolu’na indirgemek olur. Halbuki o, baştan beri tekrarladığımız gibi bir askeri güç olmaktan çok, bir ‘politik güç’tür. Tayin edici yanı ‘politik’ yanındır. Onu ‘stratejik kuvvet’, hareketini de ‘stratejik hareket’ haline getiren bu niteliğidir.”⁶

THKO’nun Nurhak gerilla faaliyeti, 1971 Mayıs sonlarında Kürecik Amerikan radar üssünü basmaya karar vermeleriyle eylemliliğe geçiş durumuna gelmiştir. Bu eylem karar, gerilla kolunun dağlarda varolmasına rağmen, ülkedeki gelişmeler karşısında “hiçbir şey yapamamış olma” psikolojisine girmesiyle birlikte ortaya çıkmıştır. Bu durumu ve sonuçlarını “*Geçmişin Eleştirisi*”nden okuyalım:

“Kolu coğrafi olarak dahi bilinmeyen, tanınmayan bir bölgede, yeterli istihbarata dayanmayan –serinkanlıkla değerlendirilince– tümüyle yanlış ve hatalı olarak hesaplanan eylemler planlamaya yönelen, başta bu psikolojik etki oldu. İçlerinde yönetici arkadaşların da bulunduğu bir grup, birbirinden oldukça uzak –300 km. kadar– ve oldukça önemli iki hedefe bir kaç günlük bir süre içinde eylem koymakla, geriye kalan arkadaşların tümü de eylemlerin yol açacağı yeni güçlüklerin daha kolay karşılanabilmesi için, alışkanlık olduğu üzere ‘daha güvenli bir başka bölgeye’ çekilmekle görevlendirildiler.

Eylem koymayı üstlenen arkadaşların en ufak bir ilişkiye sahip olmadıkları ve hiç tanımadıkları bir alanda pusuya düşürülmeleri, birinci darbe (kıra geçişte merkez kadronun kaybedildiği darbe) ile aynı nitelikli (taktik planda düşman gücünün alabildiğince küçümsenmesi olgusundan ve özünde, ‘eylem’i salt bir askeri sorun olarak değerlendirmekten kaynaklanan) ve aynı şekilde yönelen ikinci bir darbe olarak, kırdaki pratiğimizi noktlayan ikinci bir yara oldu.”⁷

⁶ THKO, *Geçmişin Eleştirisi*.

⁷ THKO, *Geçmişin Eleştirisi*.

30 Mayıs 1971 günü Nurhak'ın İnekli Köyü yakınlarında pusuya düşürülen THKO gerillalarından Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga çatışmada öldürülmüş ve kalanlar yakalanmıştır. Ve böylece ülkemiz tarihinin ilk devrimci kır gerilla deneyimi noktalanmıştır.

1972 sonlarında İ. Kaypakkaya ve arkadaşlarının Tunceli bölgesinde gerilla örgütlenme girişimleri, aynı bir perspektiften –Çin örneğinden– hareket etmekle birlikte, hemen hemen benzer eksiklikler ve hatalarla, gelişmeden sona ermiştir.

THKP-C'nin 1972 başlarında kır gerillasını oluşturmaya yönelik hareketi ise, Denizlerin idamlarını engellemeye yönelik eylem sonrasına ertelenmiştir. Ama Ünye radar üssünde görevli iki İngiliz ile bir Kanadalının tutsak edilmesi eylemi, aynı zamanda THKP-C'nin kır gerilla savaşının hazırlığı ve başlatılması yönündeki anlayışına uygun olmuştur. Şehir gerilla savaşından kır gerilla savaşına geçişin özgün bir biçimini planlayan THKP-C, Kızıldere'de önder kadrolarının imha edilmesiyle bunu pratiğe geçirememiştir.

Bu deneyimler, özel olarak da THKO'nun Nurhak deneyimi, düşman tarafından kuşatılmış bir bölgede stratejik bir güç olarak gerilla birliğinin oluşturulması ve harekete geçirilmesi konusunda, taktik, stratejik ve pratik bir dizi dersle doludur. Bu derslerin en önemlisi, kır gerilla savaşının açık bir savaş olması ve kır gerillasının stratejik bir güç olarak var edilmesidir.

Kır gerilla savaşının ve kır gerillasının, uzun bir savaş sürecinin temel taşı olduğu bir yana bırakılarak, salt örgütsel ya da propagandatîf amaçlarla ele alınması, bu deneyimlerin ve bu savaşın dışında değerlendirilmek zorundadır.

Yaşananlar bir kez daha THKO'nun Nurhak deneyiminin önemini göstermektedir. Ve Türkiye'de kır gerilla savaşı bu deneyimleri doğru değerlendirerek gelişecektir. Bu yolda şehit düşen tüm devrimcilerin deneyimlerinin zaferdeki katkıları hiç unutulmayacaktır.

KADİR MANGA

ALPASLAN ÖZDOĞAN

SİNAN CEMGİL

31 Mayıs 1971 / Nurhak

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU

KURUCU VE ÖNDERLERİ

6 Mayıs 1972 / Ankara

YUSUF ASLAN

DENİZ GEZMİŞ

HÜSEYİN İNAN

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ

İlk Genel Komite Üyesi

HÜSEYİN CEVAHİR

1 HAZİRAN 1971

İSTANBUL/MALTEPE

1947'de Tunceli'de doğdu. Yüksek öğrenim için Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Burada devrimci gençlik hareketlerine katıldı. Dev-Genç içinde yer alan Hüseyin yoldaş, Mahir Çayan yoldaşla bu mücadele içinde tanıştı. THKP-C'nin oluşum sürecinde yer aldı ve kurucularından oldu. Oluşturulan ilk Genel Komite'de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi.

THKP-C'nin 1971 yılında başlattığı Öncü Savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine Mahir yoldaşla birlikte buraya geçti. Has'ların günlük gelirlerinin kamulaştırılması ve Siyonist ajan E. Elrom'un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

Elrom eylemi üzerine oligarşinin başlattığı kuşatma ve imha operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971'de Mahir yoldaşla birlikte İstanbul-Maltepe'de kuşatıldılar. Bu iki "adalı"nın üç gün süren kuşatması, 1 Haziran günü başlatılan operasyonla sonlanırken, Cevahir yoldaş şehit düştü, Mahir yoldaş ağır yaralı olarak tutsak edildi.

Cevahir yoldaşın sanat ve kültür üzerine yayınlanmış çeşitli yazıları yanında, Küba Devrimi üzerine bir yazısı bulunmaktadır.

1960 yılında Kars'da doğdu. 1977'de devrimci mücadeleye THKP-C/HDÖ saflarında katıldı. 1977-1979 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanı'nın cezalandırılması eylemine katıldı. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yatı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. 1991-1993 yılları arasında THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği "30 Mart-Kızılder Harekâtı" (1991); "Eylül Harekâtı" (1992) ve "15 Mart Harekâtı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmekte tereddüt etmedi.

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12'de İstanbul/Fatih'teki örgüt evinin oligarşinin zor güçlerince basılmasıyla başlayan çatışmada şehit düştü.

ĞAĞEĞE SARIKAYA

1960/KARS

9 MAYIS 1993/İSTANBUL

1963 yılında Kayseri'de doğdu. Daha henüz Ortaokul sıralarındayken devrimci mücadeleyle tanıştı. THKP-C/HDÖ sempatisini olarak örgütsel çalışmalarda kendisinden istenen her şeyi yerine getirmek için olanca gücüyle çalıştı. Örgüt saflarında ortaya çıkan İl. Sağ-sapmanın yarattığı kargaşa içinde bir süre Kayseri ile sınırlı bir ilişki içinde bulundu. 1979 sonlarında bu sağcı unsurlara yönelik polis operasyonunda tutsak edildi. Ankara/Mamak cezaevinde yattı. Tutsaklığının ilk gününden itibaren örgütle bağlantı kurdu ve THKP-C/HDÖ'nin örgütsel işleyişine dahil edildi. 1981'de tutsaklığı sona erdikten sonra değişik kentlerdeki örgüt üyeleri arasında bağlantıların kurulmasında çalıştı. Her koşulda cezaevindeki tutsak yoldaşlarıyla bağlantı kurmayı başardı. Bu görevlerini 1986 yılına kadar aksatmadan sürdürdü. İşkenceler sonucu meydana gelen rahatsızlığı nedeniyle Ankara'da kaldığı hastanede 21 Mayıs 1986'da yaşamını yitirdi.

LEYLA DOĞAN

1963/KAYSERİ

21 MAYIS 1986/ANKARA

TKP(M-L) VE TİKKO'NUN KURUCUSU VE ÖNDERİ İBRAHİM KAYPAKKAYA

18 MAYIS 1973

DİYARBAKIR

1949 yılında Çorum'da doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlan Öğretmen Okulu'na girdi. Burayı bitirdikten sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi-Fizik Bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, sol düşüncelerle burada tanıştı. Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında yer aldı. Çapa Fikir Kulübü'nün başkanı olan Kaypakkaya, 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı gerekçesiyle Kasım 1968'de okuldan atıldı.

FKF ve TİP içinde ortaya çıkan ayrışmada MDD kesiminde yer aldı. İşçi-Köylü gazetesinin İstanbul'daki bürosunda çalışan Kaypakkaya, Aydınlık ve Türk Solu dergilerine yazılar yazdı. Aydınlık içinde meydana gelen ayrışmada D. Perinçek'in başını çektiği PDA saflarında yer aldı. 1972 yılına kadar PDA (TİİKP) saflarında çalıştı ve DABK üyesi olarak görev yaptı. Bu tarihte PDA oportünistleriyle yollar ayrıldı. D. Perinçek ve çevresinin revizyonist ve oportünist olduklarını söyleyen Kaypakkaya, aylık sonrasında TKP(ML)-TİKKO'yu kurdu.

TKP(ML) faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı Dersim bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'de Vartınik mezasında oligarşinin resmi zor güçleri tarafından sarıldı. Çatışma sırasında Ali Haydar Yıldız şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaştı. Ancak beş gün sonra kendisinin kaldığı köydeki bir öğretmenin ihbarıyla yakalandı. Dört ay süren işkencelerde hiçbir şeyi kabul etmedi ve bu işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'de şehit düştü.

Onun işkencedeki kararlı tutumu tüm devrimciler için bir örnek olmuştur.

1 Mayıs'ın Ardından

Yer: Abide-i Hürriyet, 1 Mayıs 2003

"2003 1 Mayıs'ı **50 bine yakın** katılımı adına yaraşır şekilde coşkuyla kutlandı... Ve halkın her kesiminden korteje gelen, alanlarını taşıdıkları pankartlarla ifade eden gecekondulular, gençlik, devrimci gazeteciler, memurlar, işçiler, hukukçular, sanatçılar..."¹

"1 Mayıs Sosyalizme işaret etti

80 bin emekçinin mücadelecisi duruşuyla şekillenen İstanbul 1 Mayıs'ında devrim ve sosyalizm sloganları en yaygın atılan sloganlar oldu..."²

Yer: Saraçhane, 1 Mayıs 2004

"Mitinge katılanlar, Saraçhane'den Fatih'e kadar uzanan kortejler oluştu. Mitinge katılanların sayısı, toparlanmanın tamamlanmasıyla **40 bini buldu**."³

Yer: Kadıköy, 1 Mayıs 2005.

"Her yıl olduğu gibi, dergimiz, binlerce kişilik kortejlerden 10-20 kişilik kortejlere kadar tüm kortejlerin sayımını yapmıştır. Bizim elimizdeki rakamların toplamı **35 bin** yapmaktadır (isteyen bu rakamların dökümünü dergimizden edinebilir). Alana doğrudan gelenleri, örgütsüz olarak kortejlerin dışında bulunanları da kattığımızda ortaya çıkan rakam, **45, hadi diyelim ki 50 bindir**."⁴

Yer: Kadıköy, 1 Mayıs 2006

"Emek örgütleri tarafından Kadıköy'de düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına katılan yaklaşık **30.000 emekçi** Haydarpaşa, Tepe ve Numune Hastanesi önünde toplam üç ayrı koldan yürüyerek Kadıköy Meydanı'na ulaştı."⁵

"İstanbul Kadıköy'de coşkulu 1 Mayıs!

Katılım yönünden daha zayıf fakat geçmiş yıllara göre daha nitelikli!

Kadıköy'deki 1 Mayıs mitingine **25 bin civarında** insan katıldı. Katılım rakamı geçen yıla göre gözle görülür ölçüde azalmıştı."⁶

¹ *Ekmek ve Adalet*, Sayı: 59, 4 Mayıs 2003.

² *Yeni Atılım*, Sayı: 83, 1 Mayıs 2003.

³ *Atılım*, Sayı: 1, 8 Mayıs 2004.

⁴ *Ekmek ve Adalet*, Sayı: 157, 8 Mayıs 2005.

⁵ Sendika.Org.

⁶ *Kızıl Bayrak*, Sayı: 17, 6 Mayıs 2006.

Yorumlar

“Katılım rakamı geçen yıla göre gözle görülür ölçüde azalmıştı. 1 Mayıs’ın hafta içine gelmesi, devletin 1 Mayıs’ı terörize etme kampanyası ve nihayet bazı siyasal çevrelerin ayrı kutlama yapma yoluna gitmeleri, katılımın azalmasında başlıca etkenler olarak sıralanabilir.”⁷

“Türkiye ilginç bir ülkedir ve sınıf mücadelesinin bugünkünden çok daha durağanlaştığı yıllarda bile 1 Mayıslar hep belli bir standardı tutturmuştur. Dolayısıyla 1 Mayıs kutlamaları bizim ülkemizde mücadelenin ne denli zayıf düştüğünü, mücadele gerçekten zayıf olsa bile göstermez. Bizde 1 Mayıslar hep büyük gösteren bir aynadır, yani hep ters-ten yanıltıcıdır.

Bu noktaya takılmayalım ve yıllar arasında karşılaştırma yapmakla konumuzu dağıtmayalım. 1 Mayıs gibi geniş ölçekli kitle gösterilerinde tatil günü-iş günü ayrımı önemli olmaktadır. İşçi sınıfının ve ilerici hareketin örgütlü niceliği kısıtlı kalmaya devam ederken bu zaaf aşılamaz. Sol yapıların tek tek analiziyle uğraşmayacağım için, bu yılki genel gerilemeyi kısa yoldan bu faktörün sırtına yıkabiliriz. Elbette TKP ve Yurtsever Cephe’nin niceliğin düşme eğiliminden etkilenmemesi, hafta sonu-hafta içi farkının siyasetin içeriğiyle silinebileceğine dair bir örnek olarak kayda geçilmelidir.”⁸

“Herkesin gördüğü gibi, bu yıl başta İstanbul olmak üzere çeşitli yerlerde katılım geçen yıla göre daha düşük olmuştur. Bunda bir ölçüde 1 Mayısın mesai günü olması etken olsa da, hiç kuşku yok ki bu tek neden değildir. Türkiye solunun gerek devletin, gerekse de sivil faşist güçlerin saldırıları ve şovenizm karşısında etkin bir set oluşturamaması, oligarşinin baskı ve terörünü etkisizleştirecek halka güven verici bir mücadele hattı ortaya koyamaması gibi etkenler, ilk akla gelenlerdir.

Dolayısıyla şu sonuç çok açıktır: Bu düşüşün en temel nedenlerinden biri solun açlıkla, işsizlikle karşı karşıya olan emekçileri mücadeleye çekecek güven verici militan, radikal, birleşik bir mücadele hattı oluşturamamasıdır. Sol adına AB’cilik, hatta sol adına Amerikan çözümlerinden medet ummak, hiçbir alanda kazanmayı hedeflemeyen yasak savmacı mücadele anlayışları, sivil toplumcu tarz, saldırıları püskürtemediği gibi, kitleleri de umutsuzlaştırmakta ve uzaklaştırmaktadır.”⁹

Sola sempati duyanlardan kendisini solda “tanımlayan”lara kadar hemen herkesin çok iyi bildiği gibi, 1 Mayıs’lar, son on yıldır sol örgütlerin, örgütlenmelerin kendi güçlerini göstermeye çalıştıkları bir gün, bir “platform” olmuştur.

Sol örgütlenmelerin 1 Mayıs’ı başlı başına bir “güç gösterisi” günü haline dönüştürmeleriyle birlikte, 1 Mayıs’a katılımın sayıları, kimin kaç kişi ile katıldığı, toplam “kitle”nin ne kadar olduğuna ilişkin “bilgiler”,

giderek her 1 Mayıs sonrasında merakla beklenir hale gelmiştir.

Böylesine bir “merak” ve beklenti ortaya çıktığı ölçüde, bu yöndeki yayınlar da giderek artmış ve her kesim bu “merak”ları gidermek için özel “istatistik görevlileri” oluşturmuşlardır. Her ne kadar “istatistik görevlileri” kendi “kortejleri”ni sayılamaktan diğerlerini bir parça “geçirtmiş” görünüyor olsalar da, DİE’yi kısıklandıracak bir “görev aşkı”yla işlerini yaptıklarını söyleyebiliriz.

Ancak bu yıl bir “ilk” gerçekleşmiştir.

Geçen on yılın en büyük “istatistik çalışma grupları”, ne yazık ki 2006 1 Mayıs’ı “verileri”ni yayınlanmaktan özenle kaçınmış-

⁷ *Kızıl Bayrak*, Sayı: 17, 6 Mayıs 2006.

⁸ Aydemir Güler, 1 Mayıs’tan sonrası var, “Komünist”, Sayı: 264, 5 Mayıs 2006.

⁹ *Yürüyüş*, Sayı: 51, 7 Mayıs 2006.

lardır. Şüphesiz bu “ilk”in yaşanmasının temelinde, “katılım”ın “beklentilerin altında” gerçekleşmiş olması yatmaktadır.

“Birleşik ve kitlesel 1 Mayıs” sloganıyla başlayan 1 Mayıs 2006 “hazırlıklar” her zamanki hızıyla sürdürülmüş olmakla birlikte, “alanlarda”ki katılım 20 binler düzeyinde kalmıştır. Ancak SİP-TKP’sinin baştan hesaplanmış planları doğrultusunda Kartal’da gerçekleştirdiği “ayın 1 Mayıs”a katılanlar da bu sayılara eklendiğinde, “kitle”de geçen yıldan çok fazla bir değişiklik olmadığı görülmektedir.

Yine de 20 binlik Kadıköy katılımı “istatistik grupları” için “umut kırıcı” olmuştur.

“Umutsuzluk” için bir neden olmadığına ilişkin “yorumlar” yapılmış, hatta *Kızıl Bayrak* dergisinin yorumuyla “Katılım yönünden daha zayıf fakat geçmiş yıllara göre daha nitelikli!..” olduğuyla “teselli” bulunmaya çalışılmıştır.

Bu “teselli” edici yorumcuların arasında SİP-TKP’nin “sayın genel başkanı” da yer almıştır. “Sayın genel başkan” bu yılki 1 Mayıs’ta “niceliğin düşme eğilimi”nden kendilerinin etkilenmediğini söylemesine karşın şunları yazmaktan da kendisini alamamıştır:

“1 Mayıs tarihinin talihsizliği bir tür sezon sonuna denk gelmesidir. Türkiye’nin hem toplumsal dinamikleri hem de nüfus yapısı ilerici hareketin başta gelen kaynağının öğrenci gençlik olmasını kural haline getirmiştir. Bu ay öğrenci hareketinin doğal olarak inişe geçeceği momenttir..”¹⁰

Yine de 2006 1 Mayıs’ında “umduğu”ndan fazlasını bulanlar da olduğu söylenmektedir.

“Türk İş’in ardından 450 kişiyle Partizan grubu geliyordu. Bu kolda yürüten ÖDP gücünü yitiren gruplardan biriydi. 500 kişi yürüten ÖDP’nin arkasında ise ‘Devrimci 1 Mayıs Platformu’ yer aldı. Platformun en önünde ortak kortej ve pankartlar vardı. Devrimci 1 Mayıs Platformu’nda BDSP yıl içinde gerçekleştirdiği işçi kurtuluşlarını ve kurduğu işçi platformlarını alana yansıtmıştı. Sayıca belirgin bir artış gösteren BDSP kortejin-

de bölgesel işçi çalışmalarının pankartları yer aldı. BDSP kortejinde yer alan liseli gençlik kortejleri de alandaki en kalabalık liseli kortejdi. Kaldıraç ve Alinteri kortejleri de bölgesel işçi çalışmalarının yansıdığı kortejlerdi. Demokratik Haklar Platformu 850 kişilik, kadın, gençlik ve kültür-sanat kortejleri ile yürüyüş kolunun en kitlesel sol gruplarından biriydi.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ise 2000 kişilik kortejiyle mitingin en kalabalık devrimci grubuydu.

Devrimci 1 Mayıs Platformu’nda ki, kamusal haklar mücadelesi ve yoksul mahalle dinamiklerini örgütlenme faaliyeti sürdüren Halk Kültür Merkezleri kortejinde geçen yıla göre sayıca bir artış olmasa da gençler ve liseliler dikkat çekti.

Haydarpaşa yürüyüş kolunun en kalabalık grubu Halkevleri oldu. İstanbul’un yoksul mahallelerinden Kadıköy’e gelen Halkevciler, insanca yaşam taleplerini haykırdılar... Halkevleri 750 kişilik kortejiyle alanda yerini aldı.

Bu yıl ilki düzenlenen ve Halkevleri, Sendika.Org, DİSK Sine Sen, DİSK Basın İş’in organize ettiği Uluslararası İşçi Filmleri Festivali korteji de alanın en renkli kortejlerinden birini oluşturdu.”¹¹

Bu “istatistik haber”den anlaşılacağı gibi, “kamusal haklar mücadelesi ve yoksul mahalle dinamiklerini örgütlenme faaliyeti sürdürenler” “umduklarından” fazlasını bulmuş görünmektedirler. Üstelik “dikkat çekici” olduğu söylenen ise, “liseli gençlik kortejleri”nin geçmiş yıllardan çok daha fazla olduğudur.

Evet, 1 Mayıs “niceliğin” düştüğü, “niteliğin” yükseldiği yorumları içinde, “1 Mayıs tatil günü ilan edilsin” sloganları eşliğinde “en renkli” görüntülerle sona erdi.

Umduğunun fazlasını bulanlarıyla, umduğunu bulamayanlarıyla, azlığıyla, çokluğuyla, istatistik sayılarıyla bu yılın 1 Mayıs’ı da geride kaldı.

Herşeyin bir nedeni vardır. Bu yılki 1 Mayıs’a katılımın “az”lığının da bir nedeni

¹⁰ Aydemir Güler, agy, 5 Mayıs 2006.

¹¹ Sendika.org.

vardır. Kimisi için şu, kimisi için bu olabilir. Kimileri “linç girişimleri”nde ifadesini bulan faşist saldırılar karşısında etkin olunmamasını bir neden olarak ortaya koyarken, bir başkası Brezilya örneğinden yola çıkarak “yoksul mahalle dinamiklerini örgütleme”nin ne kadar “yararlı” olduğuna ilişkin nedenler sıralayabilir. Bir başkası “liseli gençlik” içinde örgütlenmenin “kitlesel katılım” açısından en doğru “tutum” olduğunun altını çizebilir. Ya da pragmatist revizyonizmin temsilcisi SİP-TKP gibi “bindirilmiş kıtalar” yoluyla katılım “az”lığından etkilenilmeyeceğini söyleyebilir.

Bütün bunların gelecek yılki 1 Mayıs için birer “emsal” teşkil edeceğini şimdiden söyleyebiliriz.

Bugünden diyebiliriz ki, gelecek yılın 1

Mayıs’ı, bu yılkinden çok daha fazla “renkli” görüntülere sahne olacaktır. ÖDP’li “halı saha ve bira müdavimleri” aracılığıyla futbol tribünlerine taşınan “sol sloganlar”ın yansıması olarak ortaya çıkan Beşiktaş Jimnastik Kulübü “Çarşı Grubu” görüntülerinden çok daha renkli, 8 Mart’takinden çok daha şenlikli 1 Mayıs’ların “**işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü**”nde “sahne” alacakları, bu sayede “kitlesel katılım”ın artacağı söylenebilir.

Ve tüm bu olayları izleyen, içinde yer alan insanlar bir gün şunu soracaklardır:

Herşey iyi, güzel, coşkulu, renkli, şenlikli, peki “işçi sınıfı” nerede? “İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü”ne ne oldu?

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşey yeniden başlamak gerekir.

Bu tutum neden ileri geliyor? Halk enerjisini neden hep böyle boşuna harcıyor? Bunun tek nedeni var: Bazı Amerika ülkelerinde ilerici güçler taktik hedefler ile stratejik hedefleri korkunç bir şekilde birbirine karıştırıyorlar, küçük taktik sorunlarda büyük stratejik hedefler görmek istemişlerdir. Bu önemsiz saldırı mevzilerini ve elde edilen küçük kazançları, sınıf düşmanının temel hedefleri olarak göstermeyi bilen gericiliğin akıllıca davrandığını kabul etmeliyiz.

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletinin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika’ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

Che Guevara

Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi

Danıştay Saldırısı Sonrasında Şeriatçı Manipülasyon ve Dezenformasyon

“Türban” konusunda aldığı kararla şeriatçı basının baş hedefi haline gelmiş olan Danıştay 2. Daire’sine 17 Mayıs günü yapılan silahlı saldırı, hiç tartışmasız laik kesimlerin büyük bir tepkisine yol açmıştır. 18 Mayıs günü onbinlerce insan, Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının, laikliği aşındırıcı, “evrimci şeriatçı” politikalarına, ABD ve AB karşısında gösterilen teslimiyetçiliğe duyduğu tepkiyi ifade etmek için cenaze törenine katılmıştır.

AKP’li bakanlara yönelik protestolar, “türban” konusunda “orta yolcu” tutum takınan düzen partilerinin yöneticilerine karşı gösterilen tepkiler, yine hiç tartışmasız kitlelerin laiklikten yana kesin bir tutum içinde olduğunu göstermiştir.

Ve ne olduysa bu kitlesel tepkilerin açık biçimde gösterilmesiyle olmuştur.

Saldırını gerçekleştiren kişinin, saldırıyı Danıştay 2. Dairesi’nin “türban karar” nedeniyle gerçekleştirdiğini söylemiş olmasına karşın, 19 Mayıs sonrasında birden “hava” değişmiş, saldırının arkasında “malum çete” olduğuna ilişkin haberler yazılı ve görüntülü “medya”nın tek gündem maddesi haline getirilmiştir.

Gazeteler “Susurluk çetesi”, “Vatansever Kuvvetler”, “Kızıl Elmacılar” ile Danıştay saldırısını gerçekleştiren kişi arasındaki “bağlantıları” manşetten verirken, tüm televizyon kanalları bunların görüntülerini yayınlamaya başlamıştır.

Artık Susurluk olayında aşına olunan isimler sırayla gazete manşetlerinde ve ek-

ranlarda boy göstermeye başlamış, Danıştay saldırısını yapan kişiyle ilişkileri, telefon görüşmeleri ayrıntılı olarak verilmiştir.

Kimi köşe yazarlarının “bir yerden düğmeye basılmış”casına başlayan bu yayınlann, haberlerin “belli bir merkezden servis yapıldığı” şeklinde yazılar kaleme almasına yol açabilecek kadar yoğunlaştırılmıştır.

Bu öylesine görünür hale gelmiştir ki, son dönemlerde açıkça AKP yanlısı yayınlara ağırlık veren Karamehmetler “medyası”nın* gazetesi *Akşam*’ın Genel Yayın Yönetmeni Serdar Turgut 25 Mayıs tarihli yazısında şöyle yazmak durumunda kalmıştır:

“Gazetecilik mesleği içinde olanlar açısından son günler hayli ilginç ve tuhaf geçiyor olmalı. Danıştay baskınından sonra her zaman alışık olmadığımız bir hızla olay çözülüyor gibi görünüyor. Ama biraz tecrübesi olanlar açısından hayli şüphe yaratacak gelişmeler de yaşanıyor. İlk önce ‘Ulusalçı tepki’ olarak adlandırılabilir ve AKP hükümetine düşman oluşumdan bazı insanların, türban kararı gibi hükümeti rahatsız eden bir karara imza atan daireyi basması gibi tuhaf bir olayla karşı karşıyayız.

* Karamehmetler “medya”sının son dönemdeki AKP yanlısı yayınlarının arka planında Çukurova Holding’in TMSF’ye olan borçları yatmaktadır. Uzanların ve Demirel ailesinin başına gelenlerin kendi başlarına gelmemesi için en iyi yolun AKP “yağdanlığı” yapmak olduğuna karar vermişlerdir.

Bu işte bir tuhaflık olduğu gayet net olarak görülüyor. Bu tuhaflığın nereden kaynaklandığını açıkça anlamamız da kolay olmayacak gördüğüm kadarıyla. Görünen o ki; çok ciddi bir bilgi sızdırma mücadelesi sürmekte. Son atılan adımlarla olay 'Ulusalçı tepki'cilerin üzerine kalmış durumda. Bu gibi zamanlarda çok kısa vade içinde hükümet aleyhine kullanılacak bilgi veya fotoğrafların bir yerlerden sızması çok da şaşırtıcı olmaz.”*

Bugün olayları izleyen herkes için “tuhaflık” görünen bu durum, sözcüğün tam anlamıyla manipülasyon ve dezenformasyonda gözle görülür bir sıçrama anlamına gelmektedir.

Bilindiği gibi, **manipülasyon**, yani güdüleme, belli konularda istenilen bir yönelimin ortaya çıkması amacıyla belli olgunun bir bölümünün ya da olgular dizisinin seçilerek ve kurgulanarak kamuoyuna sunulmasıdır.

Kimilerinin “bilgi kirlenmesi” olarak tanımladıkları **dezenformasyon** ise, belli konulardaki olağan bilgi akışını değiştirmek amacıyla, kurgulanmış gerçek dışı bilgilerin kamuoyuna sunulmasıdır.

Manipülasyon belirlenmiş bir amacın gerçekleşmesi yönünde hareket ederken, dezenformasyon bu amacın gerçekleşmesini engelleyen gerçeklerin, bilgilerin çarpıtılması, değiştirilmesi ve “yalanlanması” yönünde hareket eder. Bu nedenle manipülasyonun olduğu yerde dezenformasyon da vardır.

Danıştay saldırısını gerçekleştiren kişinin saldırıyı “türban karanı nedeniyle” gerçekleştirdiğini söylemiş olmasına karşın, ortaklık kanışmış, giderek olay “Susurluk çetesi”nin yeni icraatı” haline dönüştürülmüştür. Hatta işin içine ünlü Gladyo örgütü bile girmiştir.**

* Serdar Turgut, “Bu işte bir tuhaflık var”, *Akşam*, 25 Mayıs 2006.

** Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin 24 Mayıs tarihli açıklamasında şunları söylemektedir:

“Saldırı laik-anti laik çatışması yaratmayı amaçlıyor. Zamansız demeçler veren siyasilere amacı da bu yönde. Saldırının bir amacı da siyasi istikrarı ortadan kaldırmak. Hâlâ Türkiye’de Gladyo türü örgütlenmelerin kalıntılarının var olduğunu düşünüyorum.”

Emniyet Genel Müdürlüğü, ünlü “polis istihbaratı”na dayanarak, Danıştay saldırısını “terör örgütü”nün işi olduğunu açıkladıktan sonra, “Bazı örgütler kendi kendilerini isimlendiriyor. Böyle bir isme biz rastlayamadık. Ama terör tanımına tamamen çakışan ve ikiden fazla kişi olduğu için de bir örgüt olan bir yapıyla karşı karşıyayız” diyerek, “ikiden fazla kişi”nin karıştığı her olayın “örgüt suçu” olarak cezalandırılmasını isteyen sıkıyönetim savcılarını bile geride bıraktı.

Gladyo vs. göndermeleriyle yürütülen dezenformasyon ve manipülasyon faaliyetleri “Susurluk çetesi” üzerine yoğunlaştırılarak ortaya çıkan “manzara”, at iziyle, it izinin kanışmasından başka bir şey göstermiyordu.

Bu “manzara” içinde, “Susurluk çetesi”nin Özal döneminde kurulmuş olan “**polis istihbarat teşkilatı**”nın eski mensupları olduklarını ise hiç kimse anımsamamıştır. Ve yine “medya”nın anımsamadığı bir başka gerçek ise, bu “polis istihbarat teşkilatı”nın Özal ve Çiller dönemlerinde yürüttüğü dezenformasyon operasyonlarıdır.

Günlerce “belli bir merkezden” “çete”, “örgüt” haberleri “medya”ya “servis” yapılırken, bir tek “medya” mensubu çıkıp, bu ülkenin “milli istihbarat teşkilatı”nın ne iş yaptığını bile sormamıştır.

Oysa bu ülkede yaşayan hemen herkes, bu “istihbarat teşkilatları”nın “komünistlerin nefes almasını bile” izlemekle böbürlendiğini çok iyi bilirken, ortaya çıkan “sessizliği” “medya”nın hiç garipsemiş görünmemesi şaşırtıcı olmuştur.

Mayıs sonuna yaklaşırken “Susurluk çetesi”, Gladyo vb. manipülasyonların etkisini yitirmeye başlamasıyla birlikte yeni bir senaryo ortaya atıldı.

Melih Aşık bu senaryoya köşesinde şöyle yer vermiştir:

“Senaryoyu bir dış istihbarat örgütü yazıyor... Bu örgüt AKP’nin son dönemdeki politikalarına kızan bir ülkenin örgütü olabilir... Alparslan Arslan’ı tetikçi olarak kullanıyor... Azmettirici olarak da Muzaffer Tekin’i hazırlıyor. Danıştay baskını sonrasında Muzaffer Tekin devreye sokulup dikkatler milliyetçi çevrelere yönlendirilerek hedef şaşırtılıyor. Türkiye iç tartışmalara giriyor. Gerçek azmetti-

riciler kendilerini gözden kaybettiriyor... İktidar ve emrindeki teşkilat, olayın ucu kendisine dokunmasını diye hedef sapıtırma senaryosuna katkıda bulunuyor. Olay düğüm oluyor. Ortada kalıyor.”*

Melih Aşık'ın yayınladığı bu “senaryo”da sözü edilen “dış istihbarat örgütü” ise, Mossad’tan başkası değildir.

Böylesine “bilgi kirlenmesi” ve “senaryo”lar içinde yapılan kimi yorumlar ise, Danıştay saldırısını “türban karan nedeniyle” gerçekleştirdiğini söyleyen Alparşan Arslan’ın “ikinci Ağca” olduğuna ilişkindir.

Böylesine dezenformasyon ve manipülasyon ortamında, şeriatçılardan “laikçiler”e kadar her kesim kendi “tez”lerini kanıtlamak için “arşiv” çalışmalarını hızlandırdılar. Her kesim “servis” yapılan haberlerin eşliğinde “eteklerindeki taşı” dökmeye başladı. Ama ortaya atılan “senaryolar” ve “iddialar” dışında olayı açıklayan hiçbir bilgi ortaya çıkmadı.

Böylece bir kez daha Danıştay 2. Dairesi üyeleri “kim vurduya” gitti. Öylesine “kim vurduya” gittiler ki, saldırıyı gerçekleştiren kişi bile unutulur hale geldi.

Yukarda da ifade ettiğimiz gibi, böylesine dezenformasyon ortamında bazı gerçeklerden hiç söz eden olmamıştır. Örneğin “polis istihbarat”ının geçmiş yıllarda bağımsız bir dezenformasyon “servisi” olarak başbakanlığın hizmetinde çalıştığı, 28 Şubat süreci sonrasında büyük ölçüde dağıtılmış olduğu gerçeği gibi.

“Şemdinli iddianamesi”ndeki bilgileri “servise sokan” “Emniyet” İstihbarat Daire Başkanı Sabri Uzun’un iki ay önce görevden alınması da hiç anımsanmadı.**

1950 yılında DP’nin iktidara gelmesiyle birlikte doğrudan hükümete bağlı “polis istihbarat teşkilatı” yapılanması zaman zaman “devlet içinde” çekişmelere ve çatışmalara sahne olmuştur. Demirel’in, MİT’in

kendilerine bilgi aktarmadığı, bu nedenle askeri darbe hazırlıklarını öğrenemediklerine ilişkin açıklamasından sonra, T. Özal tarafından yeniden canlandırılan hükümete bağlı “istihbarat” faaliyetleri, zamanın Genelkurmay başkanı Necdet Üruğ hakkında hazırlanan “MİT raporu” ile en üst seviyesine çıkmıştır. Daha sonraki yıllarda “Emniyet istihbarat dairesi”, “polis özel hareket timleri”yle birlikte MİT’ten bağımsız “istihbarat” örgütlenmesine ağırlık vermiştir. Bu gelişmenin ürünü ise, ünlü “kaset savaşları” olmuştur.

Bugün, “Emniyet istihbarat dairesi”nin, Danıştay saldırısı sonrasında ortaya çıkan dezenformasyon faaliyetlerinde “islamcı medya”ya “haber servisi” yaptığından kimenin şüphesi yoktur.

Sözü edilmeyen bir başka gerçek ise, gerek “Türk-İslam sentezcileri” içinde, gerekse “radikal islamcılar” arasında değişik örgütlenmelerin varlığı, sürekli yeni ayrışmaların ve yeni örgütlenmelerin ortaya çıkmasıdır. Özellikle AKP iktidarıyla şeriatçı kesimlerin açık ve aleni biçimde çalışma yapar hale gelmeleriyle birlikte, bu kesimlerdeki örgütlenme çalışmaları ve yeni ayrışmalar daha da artmıştır.

Ancak bu kesimlerdeki ayrışmalar ve bölünmeler yeni değildir. Erbakan “teslimiyetçiliğine” karşı olan pek çok şeriatçı, değişik zamanlarda ayrı örgütlenmelere yönelmişlerdir. Özellikle 1970’lerin sonlarına doğru MSP’nin gençlik örgütlenmesi olarak oluşturulmuş olan “Akıncılar” içinde ortaya çıkan “radikal” yönelimler, İran’daki molla rejimiyle birlikte görünür hale gelmiş ve silahlı örgütlenmelere dönüşmüştür.

İşte bu ortamda, dün *Akit*, bugün *Vakit* adını taşıyan şeriatçı gazetesinin yazarları arasında bulunan Yılmaz Yalçiner ortaya çıkmış ve 13 Ekim 1980 günü uçak kaçırma eylemini gerçekleştirmiştir.

Yılmaz Yalçiner “radikal islamcı” kesimlerin bir “idolü” durumundadır. 12 Eylül öncesinde Erbakan “teslimiyetçiliği”ne karşı Şûra dergisi etrafında örgütlenen Yılmaz Yalçiner, uçak kaçırma eylemiyle silahlı örgütlenmenin sıçrama yapacağını hesaplamıştır. Cezaevinden çıktıktan sonra “silahsız radikal islamcı” faaliyetlere yönelen Yılmaz Yalçiner, daha sonraki yıllarda legal “radikal islamcı” kesimlerle birlikte hareket etmiş ve *Akit* (*Vakit*) gazetesinde yer almıştır.

* Melih Aşık, “Fikir jimnastiği”, *Milliyet*, 28 Mayıs 2006.

** “Emniyet” istihbarat daire başkanı, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ve “müstakbel” Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt’ın Tayyip Erdoğan’la yaptıkları özel görüşmeden sonra görevden alınmıştır. Saadetin Tantan döneminde de istihbarat başkanlığı yapan Sabri Uzun, daha sonra görevden alınmış ve AKP hükümetiyle birlikte yeniden “Emniyet” istihbarat daire başkanlığına getirilmiştir.

Aynı şekilde uçak kaçırma eyleminde Yılmaz Yalçiner'in "sağ kolu" durumundaki Mekki Yassıkaya ise, şeriatçı kitaplar yayınlayan "Erguvan Yayınevi" ve "Alternatif Düşünce Yayınları"nın "editörü"dür.

Burada Erbakan çevresinin takiyye politikalarını "teslimiyetçilik" olarak kabul eden kesimlerden çıkan İBDA-C'nin oluşumundan ve gerçekleştirdiği silahlı eylemlerden söz etmek bile gerekmemektedir.*

Akit-Vakit yazarı Yılmaz Yalçiner, kaba bir benzetmeyle söylersek, "silahlı propaganda" yöntemiyle şeriatçı örgütlenme oluşturmaya kalkışmış ilk kişidir. İBDA-C aynı çizginin izleyicisi olmuştur.

Şeriatçı kesimin "idolü" olan Yılmaz Yalçiner'i, Erbakan çizgisinde yayın yapan *Milli Gazete*'nin bir yazarı şöyle anlatmaktadır:

"Yılmaz Yalçiner ... hakkında özet bilgi verelim. Vakit gazetesinin arşiv sorumlusu sayın Abdullah Birisi'ni bir çok okurumuz asıl adıyla tanımayabilir. Onun için biz yazımızda Yılmaz Yalçiner adını öne çıkardık. Eski ülkücülerdendir! Gazeteci, bir çok gazete ve dergide yazmış. Sonra Kuvva-yı Milliye, daha sonra çıkardığı Vesika, Şûra ve Tevhid gibi dergilerle İslâmi duyarlıklılı gençliğin mücadelesini -MTTB ile Akıncı gençliği- ana çizgisinden çıkarmak için radikal bir üslup tutturmuştu. Yayımlan-

* Şeriatçı kesimlerin ilk silahlı eylemcileri bunlar değildir. Bilinen ilk silahlı eylem, 1952 yılında Necip Fazıl Kısakürek'in **Büyük Doğu** çevresinden Hüseyin Üzmez'in gazeteci Ahmed Emin Yalman'a suikast girişimidir. Hüseyin Üzmez, bugün **Vakit** gazetesinin yazarları arasındadır. Ancak şeriatçı kesimlerin "tarihsel ilişkileri" bununla sınırlı değildir. **TMSF başkanı** Ahmet Ertürk'ün babası, Hüseyin Üzmez'in "hamisi"dir. TMSF başkanı, Ahmet Emin Yalman suikastinde Hüseyin Üzmez'in yardımcısı "Saatçi Musa"nın dükkanında kimleri tanıdığını şöyle anlatmaktadır:

"Sezai Karakoç'tan Erkan Beyazıt'a, Cahit Zarifoğlu'ndan, Nuri Pakdil'e, Kasım Özden Ören gibi o dönemin edebiyatçılarının büyük bölümünü ben orada tanıdım. Bugünün büyük politikacılarını da orada tanıdım. Korkut Özal'ından tutun, bugünkü Meclis'te bizim kuşağımızdan milletvekillerini, örneğin Turizm Bakanı Atilla Koç'la da orada tanıştım. Koç, o zamanlar sanıyorum İçişleri Bakanlığı'nda danışman ya da kaymakam gibi bir görevde bulunuyordu. Bugünün bakanları Zeki Ergezen de, Abdullah (Gül) Bey'de o dükkanın müdavimleri arasındaydı." (*Milliyet*, 13 Ekim 2005.)

mış bir tek kitabı vardır. Siyasal eylemin partiyile, sanat ve edebiyatla ve düşünceyle olmayacağı duygusunu yerleştirme çabası içindeydi. İran devriminin ardından, 1980'li yıllarda, 1980 darbecisi Kenan Evren Diyarbakır'da iken yanına aldığı arkadaşlarıyla bir uçak kaçırmış, İran'a gideceği yerde uçağı Diyarbakır havaalanına indirmişti!***

Evet, "teslimiyetçi" şeriatçı kesimden bir yazar, önce "ülkücü", sonra Kuvva-yı Milliye, Vesika, Şûra ve Tevhid dergileri yazarı, silahlı eylemci, şeriatçı, "radikal islamcı" Yılmaz Yalçiner portresini böyle çizmiştir.

Burada Yılmaz Yalçiner ile Danıştay saldırsını gerçekleştiren Alpaslan Aslan'ın benzer bir geçmişe sahip oluşları fazlaca önemli değildir. Buna benzer pek çok kişi şeriatçı kesimlerde vardır. Necip Fazıl Kısakürek'in "milli şeriat" çizgisi, kimi zaman "Büyük Doğu" (İBDA-C'nin "BD"si) çerçevesinde "düşünce" olarak tekkelerde, çarşı esnafı dükkanlarında örgütlenirken, kimi zaman "Türk-İslam sentezi" çerçevesinde etkin olmuştur.

Bu, şeriatçı kesimlerde bir çizgi oluşturmaktadır. Bu çizgide yer almış kimi "radikal islamcı" daha sonra "ılımlı islam"a yönelmişlerse de, bu çizgi şeriatçı kesimlerin yeni kuşakları üzerinde her zaman etkili olmayı sürdürmüştür.

İşte dezenformasyon ve manipülasyon ortamında "dikkatlerden uzak" tutulan, şeriatçı kesimler içindeki ayrışmalar ve bu ayrışmalarda şeriatın silahla gerçekleştirileceğine ilişkin görüşler ve örgütlenme girişimleridir. Ve yine sürekli dikkatlerden kaçınılan, şeriatçı kesimlerin "milli görüş"te simgeleşen, ama özünde Necip Fazıl Kısakürek'in "Büyük Doğu"sunda ayrıntılarıyla ortaya konulmuş olan "milli şeriat" anlayışıdır. İktidara geldikleri ilk günlerde Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan'ın Necip Fazıl Kısakürek'in "öğrencisi" olmakla övündükleri ise hiç anımsanmamaktadır.

Bugün "Emniyet istihbarat dairesi" aracılığıyla yürütülmüş olan dezenformasyon faaliyetinin hedefi, tüm bu gerçekleri unutturmak olmuştur. Bu yolla, laikliği savunan kesimlerde "şüpheler" oluşturulmaya çalış-

** Ali Haydar Haksal, *Milli Gazete*, 13 Ekim 2005.

şılmıştır. Burada “hedef kitle”, son dönemde belli bir hareketlenme içinde olan laik demokratik cumhuriyeti savunan küçük-burjuvazinin sol kanadıdır.

Bu kesim şimdi iki yönden sıkıştırılmaya ve demoralize edilmeye çalışılmaktadır.

Danıştay’a yönelik saldırıyla, bu kesimler, laiklikten yana tutumlarını sürdürdükleri sürece, her zaman ve her yerde silahlı saldırıya maruz kalabilecekleri tehdidiyle karşı karşıyadırlar. Diğer yandan ise, şeriatçı dez-enformasyonlarla demoralize olmuşlardır.

Bunlardan daha önemli olanı ise, bu kesimlerin “globalizm” propagandalarından büyük ölçüde etkilenmiş kesim olmalarıdır. Bu nedenle, her durumda ve her olayda “neo-liberalizm”in etkisi altındadırlar ve pragmatist söylemlerden kolayca etkilenebilmektedirler. Bu nedenle, Danıştay saldırısı sonrasında geliştirilen “eylemin kimin tarafından yapıldığına değil, bu eylemin kimin işine yaradığına bakılmalı” biçimindeki pragmatist söylemlere kolayca itibar edebilmektedirler.

Bu kesimin önde gelenleri laikliğin “savunucusu” olarak orduyu gördükleri için, her durumda “laik askeri darbe” beklenti-

si ve istemi içindedirler. Kendilerinin ve kendi düşüncelerini paylaşanların 12 Mart darbesiyle birlikte ordudan ihraç edildiklerini, 12 Mart döneminde sıkıyönetim mahkemelerinde yargıldıklarını, 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte din derslerinin zorunlu hale getirildiğini çoktan unutmuş görünmektedirler. 12 Eylül döneminde askeri cuntanın Suudi Arabistan kaynaklı “Rabıta” aracılığıyla şeriatçı kesimleri finanse ettiğini ise hiç anımsamamaktadırlar.

Küçük-burjuvazinin sol kanadı, uzun bir süredir diğer küçük-burjuva kesimlerin oligarşinin ve emperyalizmin saflarında yer aldığı, artık bu kesimlerle birlikte hareket etmenin koşullarının kalmadığını bilmek ve anlamak zorundadır.*

Demokratik devrimin tamamlanmadığı bir ülkede, ister AB aracılığıyla, ister “laik” askeri darbe yoluyla, “yukardan aşağı” gerçekleştirilecek her türlü demokratik ve laik “açılımın”, şeriatçılık ile laiklik arasındaki çatışmayı genişletmekten ve sürekli hale getirmekten başka bir işe yaramayacağı görülmediği sürece, ülkenin yazgısı, şeriatçılık ile askeri darbe arasında gidip gelecektir.

* Mahir Çayan yoldaş *Kesintisiz Devrim II-III*'de bu durumu şöyle açıklar:

“Bugün, özel olarak asker-sivil aydın zümrenin, genel olarak küçük-burjuvazinin sağ kanadı, kesin olarak oligarşinin saflarındadır. Orta kanadı ise, 12 Mart öncesinde, ‘kontrol kulesinden’, bir radikal iktidar değişikliği gözlediğinden kendisini sol tarafa doğru fırlatmıştı. Şimdi ise, çaktırmadan iyice sağa yaklaşmıştır. Sol kanat ise, tabiatı gereği (darbeci-devrimci geleneği gereği) asker-sivil aydın zümrenin sağ kanadı ile ittifak kurup iktidara geleceği hülyaları içinde iken, 12 Mart darbesi kafasına balyoz gibi inmiş, 12 Mart öncesi müttefiki olan asker-sivil aydın zümrenin evrimci kanadının, kendisini yapayalnız bırakarak oligarşinin koluna girip, Mart sonrası balayına çıkması, oligarşinin balyozu kadar etkili olmuştur. Ve bugün bu demoralize hava içinde geri çekilip toparlanmaya çalışılmaktadır.”

12 Mart’ın üzerinden 35 yıl geçmiş olmasına karşın küçük-burjuvazinin laik kesimleri aynı düşünce ve mantık içinde hareket etmeyi sürdürmektedirler.

Son günlerde Deniz Baykal’ın “sağa açılma” politikaları da, bu küçük-burjuva kesimlerin geleneksel tutumunun bir yansımasıdır.

Şeriatçılık ve Laiklik Arasında “Sivil Toplumculuk” Ruhu

Şubat 2001 ekonomik krizinin ardından, 3 Kasım 2002 akşamı sandıktan çıkan AKP iktidar, daha ilk günden içinde barındırdığı nicel ve nitel temsil yetersizliğine rağmen, alternatifsizliğin sunduğu nimetlerden ideolojik amaçları doğrultusunda yararlanmakta ve “fırsat bu fırsattır” telaşı içinde “yol”unda ilerlemektedir.

AKP, emperyalizmin Büyük ya da Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'nin (BOP) Türkiye uzantısı olarak, RP içinden devşirilmiş kadrolarla ve “merkez sağ” görünümüne uygun rötüşlanmış bir “siyasal vizyon”la, ülkenin siyasal ortamına tepeden indirildi. ABD ve AB icazetli, işbirlikçi burjuvazi destekli bu operasyonla hedeflenen, bir yandan devlet deneyiminden, “teamül”ünden yoksun kadroları yönetimin başına getirerek her türlü sömürünün önünde hiçbir direnç kalmamasını sağlamak, diğer yandan bölgedeki tek laik cumhuriyetin, sol küçük burjuva anti-emperyalist potansiyelini islamcı propagandayla sağa çekerek, anti-emperyalist ve devimci hareketi büyük ölçüde kitlesizleştirmekti.

Bu, Türkiye’de devrimin öznel şartlarının oluşmasının, yani “ihtilalci insiyatifin” kitlelerle buluşmasının önünü kesmek, diğer bir deyişle devrimin geciktirilmesi demektir ve ilk sonuçlarını, “merkez sol”dan “merkez sağ”a kayan ve çoğunluğunu kent küçük-burjuvazisinin oylarının oluşturduğu %22’lik bir kopuş olarak verdi.

Hemen seçim akşamı, işbirlikçi medyada “sandıktan istikrar çıktı” yaygarasıyla su-

nulan seçim sonuçları, %10 baraj desteğiyle meclis aritmetiğine yansıdığına, ilerici ve demokrat kamuoyu bu tablodan asil olarak “nitel temsil yetersizliği”nin çıkmasından rahatsızlık duymuştu. Tayyip Erdoğan’ın “değiştik” söylemine rağmen, 58. cumhuriyet hükümetini oluşturacak kadroların anti-laik sabıka dosyası bir hayli kabardı. Bu durum, ülke tarihinde ilk kez, “laik, sosyal, demokratik hukuk devleti” ile hükümeti arasında bir “kan uyuşmazlığı”nın habercisiydi.

Ertuğrul Özkök seçimin ertesi günü köşesinde, bir gazetecinin “şaka”sına gönderme yaparak, “**merak etmeyin ordu var**” diyor ve yazıyı şöyle bitiriyordu:

“Gördüğümüz tablo, ya Türkiye’yi yeni baştan kaosa sokacak yada rahat korkusuz istikrarlı bir toplumun kapısını aralayacak. Benim inancım, ikinci ihtimalin daha ağır bastığı yolunda.”*

Şimdilik, “merak etmeyin ordu var” rahatlatmasını bir kenara bırakıp, bay %5’in “inancım” dediği “ikinci ihtimal”e bir bakalım.

“Önzezi” ile “dilek” arasında gidip gelen bu söylem, ilk bakışta, 1980 sonrası depolitizasyonun yarattığı ve “*Project Democracy*” girişimi sonucu kamuoyu oluşturmak (manipülasyon) misyonuyla “köşe”lere oturtulan yaldızlı “medya prensleri”nin

* Ertuğrul Özkök, “Bir şakanın ardındaki duygular”, *Hürriyet*, 4 Kasım 2003.

“mideden fikir üretme” alışkanlığının sıradan bir örneği gibi görünmektedir. Gerçekteyse kabaca sergilenmiş bir **“toplum mühendisliği”** ürünüdür, yani toplumsal olayların deney tüplerindeki gibi dış müdahalelerle yönlendirilmesi, kontrol altında tutulması girişimidir.

Yapılan, nesnel süreçlerin toplum tarafından algılanmasına, sıradan bir cümle içinde, küçük bir müdahaledir. Bu aynı zamanda, toplumun “bireyselleştirilmiş” bireylerinin her birinin tek tek bilincine ve bilinçleri üzerinden iradelerine, eylemlerine müdahale çabasıdır.

Oysa “İnsanların varlığını belirleyen, bilinçleri değildir; tam tersine, onların bilincini belirleyen, toplumsal varlıklardır.”* Bu da bizi şu çıkarılamaya götürür: İnsanlar düşüncelerinin ifadesi olan iradeleri doğrultusunda, eylemleri ile tarihlerini yaparlar. Düşünceleri ise, insanların içinde buldukları maddi yaşam koşullarından, yani onların ait oldukları sınıftan gelir.

Ertuğrul Özkök’ün “şakaya boğduğu” **askeri müdahale** seçeneği ile “ikinci ihtimal”, yani “*rahat, korkusuz, istikrarlı bir toplum*”sal düzenin, Türkiye’de emperyalizmin beklentileri doğrultusunda, **şeriatçı bir parti eliyle gerçekleştirilmesi** operasyonu **iki ayrı alternatif değil**; sömürge tipi faşizmin, ülkenin somut tarihsel koşulları tarafından belirlenen dönüşümlü siyasal zor uygulamalarının **iki farklı yansımasından** ibarettir.

“Merak etmeyin ordu var” ile “istikrarlı toplumsal düzen”, bir ve aynı egemen gücün, dönemsel olarak sahneye konan iki ayrı yüzünün medyatik betimlemesidir. Emperyalizme bağımlı geri-bıraktınmış ülkelerde varlığını hep koruyan, gücünü dış dinamikle geliştirilmiş emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinden alan ve nihai görevi bu ilişkilerin sürdürülmesi olan bu zor gücünün ülke içindeki “sahibi” oligarşidir.

Oligarşinin kendi varlık koşulları demek olan düzenin korunması, yani mevcut üretim ilişkilerinin sürdürülmesi için başvurduğu en temel araç, kendi karakterine büründürdüğü devlet aygıtıdır. Böylece karşımıza geri-bıraktınmış ülkelerdeki emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin tipik siyasal

zor gücü olan **oligarşik devlet** çıkar.

Bizim gibi ülkelerde zor gücü, devlet aygıtı, bazen “çizmelerini giyer, apoletlerini parlatır”, açık askeri zor uygulamalar yani askeri darbe olarak toplumu “hizaya” getirir; bazen “temsili demokrasi”nin “barışçıl”(!) ortamında soluklanır. Ama varlığını hep sürdürür.

“Bizim gibi ülkelerdeki oligarşik yönetim, rahatlıkla işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin olmadığı tam bir dikta yönetimi ile ülkeyi yönetebilmektedirler. Buna **sömürge tipi faşizm** de diyebiliriz. Bu yönetim, ya klâsik burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından ilişkisi olmayan ‘temsili demokrasi’ ile icra edilir (**gizli faşizm**) ya da sandıksal demokrasiye itibar edilmeden açıkça icra edilir. Ancak açık icrası sürekli değildir. Genellikle, ipin ucunu kaçırdığı zaman başvurduğu bir yöntemdir.”**

Bir başka ifadeyle, siyasal zoru açık askeri zor olarak kullanmak oligarşinin sürekli başvurduğu bir yöntem değildir.

Bu kullanımda, belirleyici olan durumlar, **“a) Hakim sınıfların kendi iç çelişkileri yüzünden idare edememeleri, b) Gelişen sınıfsal muhalefetlerin mevcut üretim ilişkilerini tehdit eder bir nitelik almaları, c) Doğrudan doğruya iktidara yönelik bir siyasal alternatife ortaya çıkması”**dır.***

Bu koşulların belirgin olarak ortaya çıktığı 60’lı ve 70li yıllarda, 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbeleri gerçekleştirilmiştir.

Her iki askeri darbeye de, bir yandan devrimci kadrolar imha edilerek “doğrudan iktidara yönelik bir siyasal alternatife ortaya çıkma” olasılığı ortadan kaldırılmaya çalışılmış, diğer yandan toplumsal ölçekte baskı, terör ve pasifikasyon uygulamaları ile, “sınıfsal muhalefeti” ilk kıpırdanması aşamasında budayarak, “mevcut üretim ilişkilerini tehdit eder bir nitelik almasını” engelleyecek düzenlemeleri hızla uygulamaya sokmuştur.

1980 sonrasında bununla da yetinmeyip toplumun siyasallaşmasına asla izin verme-

* Marx, *Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı*, “Önsöz”, Ankara 1993, s. 23.

** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

*** İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiklerimiz*.

yecek ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel önlemler ve düzenlemelerle mutlak bir depolitizasyonu gerçekleştirip, “sivil yönetim”e geçiş sağlanmıştı. (Açık askeri zor uygulamasından gizli faşizme geçiş.)

Emperyalizme yedeklenmiş küçük-burjuva sol unsurların ağırlıkta olduğu bir “kadro”nun bu başarısı, oligarşinin çizmelerini giyermiş gibi yaptığı 28 Şubatı da post-modern giysilerle atlattığı 25 yıla denk düşer.

Bu süreçte, pasifikasyonun temel araçlarından biri, her alana uyarlanan “sivil toplumcu yaklaşım” olmuştur.

II. Yeniden Paylaşım Savaşı sonrasında, bazı Batı-Avrupalı burjuva aydınları, Marksizmi bozarak, burjuva ideolojisinin biçim değiştirmiş ve kendini, yani burjuva özünü Marksist söylemle gizlemiş bir halini, “Marksizmin bunalımı” savıyla birlikte geliştirdiler. “Avrupa Komünizmi” olarak sunulan ise, diyalektiğin tepesi üstü durduğu Hegel’ci görüşten başka bir şey değildi.*

Temel savı Marksizmin “bunalımı”na dayalı “sivil toplumculuk” olan ve tarihsel referansını Hegel’den değil, İtalyan Komünist Partisi genel sekreteri Gramsci’den alan bu revizyonist görüş 70’li yıllarda Avrupa’da etkisini önemli ölçüde yitirmişti. An-

* Hegel’e göre, bir toplum üç bölümden oluşur: Aile-sivil toplum-devlet. Hegel, 18.yüzyıl İngiliz ve Fransız yazarlardan esinlenerek, “sivil toplum”u aile ile devlet arasına, bir “orta moment” olarak yerleştirir. Marks-Engels, ilk yıllarında bu Hegel’ci kavramları kendi yorumlarıyla kullanmışlarsa da, zamanla bu üçlü aynı dünyayı kavrayışlarına uygun biçimde, birbirleri ile ilişkileri ve birbirini belirleyicilikleri açısından inceleyip yeniden düzenlemişlerdir. Bu çalışmalar ile ve özellikle de ailenin bir üretim ilişkisi olarak doğup geliştiğini, toplumun bir ekonomik birimi olduğunu, dolayısıyla da bir üçüncü moment değil, toplumsal yaşamın bir parçası olarak algılanması gerektiğini kanıtlamaları, burjuva aile kavrayışının yıkılması demektir ve devrim niteliğindedir. Bu, onları burjuva düşünürlerden ayıran en temel ve belirgin çizgidir. Marksizme göre bir toplum iki bölümden oluşur: **temel** ve **üst yapı**. Temel, yani belirleyici alan bir toplumdaki üretim ilişkilerinin bütünüdür ve o toplumun ekonomik yapısını oluşturur. İşte bu ekonomik yapının üzerine, o ekonomik yapının belirlediği bir ilişkiler bütünü oturur ki, bunlar üst yapıyı meydana getirir. Üst yapı politik ve entelektüel yapıları (düzeyleri) içerir. “Toplumsal alan”, Hegel’ci “sivil toplum”dan farklı olarak, ne temel, ne de üst yapıda yer almaz. Marks-Engels’te ekonomik temel ile toplumsal yapı iç içedir ve toplum bir bütün olarak “bir sosyo-ekonomik formasyon”dur. Bunu **“sivil toplumun anatomisi ekonomi politikte aranmalıdır”** saptamasıyla ortaya koymuşlardır.

cak 12 Eylül sonrası depolitizasyonu için bir can simidi olarak piyasaya sunuldu. Böylece solun tüm pasifistlerinin yanında sağ da Gramsci okuyup Gramsci yazmaya başladı.

Böylece, özsel olarak burjuva ideolojilerinin bir kategorisi ve kavramı olan “sivil toplum”, Marksist bir söylemle, Gramsci’nin yapıtlarıyla ülkeye ithal edildi. Bu da ülke içinde iki farklı “sivil toplum” anlayışına yol açtı. Bir taraf **Marksizm adına** “sivil toplumcu” görüşleri savunurken, diğer taraf **Leninizme karşı**, somut olarak da **silahlı devrimci mücadeleye karşı** “sivil toplumcu” görüşleri kullanıyordu.

Birinci tarafta yer alanlar, Gramsci terminolojisiyle yeni teoriler oluştururken, Gramsci’nin ortaya koyduğu savların zorunlu (mantıki) sonuçlarından uzak durmayı tercih ediyorlardı.

İkinci kesim ise, genellikle bugüne kadar hiçbir sol grup ya da örgütte yer almamış entelektüel “sol” unsurlardan oluşuyordu. Küçük-burjuva aydınının tipik özelliği olan belli bir disiplin altında kolektif bir mücadelede istikrarlı olarak yer almama bu oluşumun ortak paydasıydı.

Bu entelektüellerin 12 Eylül sonrasında bireyciliğin yaygınlaştığı ve itibar gördüğü bir ortamda, kendilerini göstermeleri ve bunu da “sivil toplumcu” “bireysel özgürlük” yanlısı ve “uzlaşma kültürü” (*consensus*) sahibi olarak ifade etmeleri doğaldır. Gramsci’nin Marksistliği ile solda “meşruluk” kazanan “sivil toplum” kavramı ve buna bağlı olarak ileri sürülen savlar, anti-Leninist bir hareket için bu çevrelerce kullanıldı. Birinciler gibi bunlar da, Gramsci’nin savlarını **bir bütün olarak** ya da Gramsci’nin tahlillerinin mantıki sonuçlarıyla savunmaktan uzak duruyorlardı. Ama bunların uzak duruş gerekçesi, Gramsci’nin teorisinin pratiğe dönük yanı ve partiye yüklediği misyondur. Bir örgüt disiplinine hiçbir zaman gelemeyen bu çevreler, Gramsci’yi kısmi olarak savunurken, kendi tezlerine, Leninist parti anlayışını eleştirmeyi ya da mahkum etmeyi (!) ekleyebildiler. Bu özellikleriyle oligarşi tarafından kolayca “transformasyona” tabi tutulabildiler ve oligarşinin devşirme kadroları haline geldiler.

Gramsci işe yaradı. Solda pasifizm, uzlaşma, revizyonizm, ideolojisizleşme, Marksist-Leninist terminolojiden kopuş, Marks-

ist-Leninist teorinin yok sayılması ve toplum tahlillerinde “sivil toplumculuk”un yerleştirilmesini sağlayarak, solda ve sağda her türden karşı-devrimci söyleme dayanak oluşturarak yaygınlaştı. Bu ideolojik bombardıman altında Marks’ın “kitlelerin alıklaştırılması” dediği ideolojik operasyon başarıyla sonuçlandı. Suni dengenin sürdürülmesinde yeni bir araç daha ortaya çıkarıldı.*

Bu tarihsel zeminde küçük-burjuva aydınların saf değiştirmesi, tüketim çılgınlığı, kadın sorunu, çevre sorunu, okullarda şiddet, ozon tabakası gibi her türden soru ve sorun, “sınıflar üstü” konular olarak, “her işin başı eğitim” ile “her türlü şiddete karşıyız” arasına yerleştirilebilmiştir. Bu neden-

* “Sivil toplumculuk-Gramscicilik” burjuva Hegel felsefesinin, İtalya’da 1920ler sonrasının tarihsel koşullarında Marksizme devrilenmiş halidir ve özetle, “sivil toplum” üzerinde “hegemonya” kurarak iktidarı ele geçirme teorisidir. Kabaca şöyle özetlenebilir:

Hegel’de olduğu gibi Gramsci’de de toplum üç bölümden oluşur: Aile-sivil toplum-devlet (üçlü moment). “Ekonomik ilişkiler alanı kendi yasalarıyla kendi kendisine işleyen bir ‘mekanizmaya’ sahip olduğundan, sadece dıştan izlemekle yetinilebilir” der. Siyasal alana zor aygıtı, baskıcı aygıt olan devlet oturmuştur. Böylece, geriye diğerlerinden bağımsız ve tümüyle özerk “sivil toplum” kalır.

Öyle ise der Gramsci, tüm sorun “sivil” toplumdadır. Egemenler, sivil toplumda hegemonya sahibi olmasalar, kendi düşüncelerini bu toplum bireylerine kabul ettirmemiş olsalar, onların siyasal toplumunu alt etmek işten bile değildir. Bu nedenle artık tüm dikkatler sivil toplumda hegemonyanın nasıl kurulduğuna, nasıl sürdürüldüğüne, bunun için ne yapıldığına, kimlerin bu işlerde yer aldığına yöneltilmelidir.

Hegemonya siyasal toplumun “ceberut” işlerinin sivil toplum tarafından onanmasını sağlamaya, yani devletle sivil toplum arasında “consensus” sağlanmasına yaramaktadır. Hegemonyanın dayanakları saptanmalı ve karşısına da karşı-hegemonyanın nasıl kurulacağını hesapları konmalıdır. Bu noktadan sonra herşey sivil toplum denilen kesim üzerinde hegemonya mücadelesine indirgenir.

Çözüm, hegemonya için mücadele çerçevesinde, bir yandan “alttakiler”in “organik aydınlarını yetiştirmek”, diğer yandan “geleneksel aydınlar”dan saflara adam devşirmektir. Yapılacak iş budur.

Böylece, daha çocukluk günlerinden itibaren “kültür merkezleri”nde eğitim sürecine dahil edilen “alttakiler”, zaten sayısal olarak çok oldukları sivil toplumda giderek daha da çoğalırlar, egemen olurlar, hegemonya kurulur. Bundan sonra siyasal toplumun devrilmesi bir “fiskelik” iştir, hatta buna bile gerek kalmayabilir. Çoğunluk olduğundan ilk genel seçimde iktidar olunur. Artık sorun, siyasal top-

le, “sivil toplumcu” görüşlerin, siyasal zorun askeri biçimde maddesleşmesinin koşullarının gerilediği bir süreçte, pasifikasyonun sürdürülmesinde ve suni dengenin korunmasında kullanılması şaşırtıcı değildir.

Kent küçük-burjuvazisi, “sivil toplum”-culuğun ideolojik saldırısından en fazla etkilenen sınıf olmasının yanında, milli krizin derinleşmesinden en hızlı etkilenen sınıf durumundadır. 2001 Şubat krizinden günümüze kadar geçen sürede bu durum giderek belirginleşmiş ve bireysel düzeyde hissedilir hale gelmiştir.

Irak’ın işgaliyle anti-emperyalizmi yeniden keşfetmiş ve AB’den umudunu tümüyle kesmiş olup, bir yandan “misak-ı milli” sınırlarının tehdidi, diğer yandan laikliğin şeriat düzeni ile yer değiştirmesi korkusuyla milliyetçilik rüzgarlarının peşine düşmeye hazır hale gelmiştir. Bunda bazen edilgen bazen zorbalığa çalan ama hep güçlüden yana olan sınıfsal karakterinin payı büyüktür. 2002 seçimlerinde “merkez sol” dan sağa kayarak, AKP’nin aldığı oyların büyük bir bölümünü oluşturmuştur.

İşte bu noktaya gelindiğinde, sömürge tipi faşizmin “sivil yönetim”inin, 1980 sonrasında, “*project democracy*” ve “sivil toplum”culuk silahlarıyla gerçekleştirdiği, depolitizasyon, ideolojisizleştirme, pasifikasyon operasyonunun başarısının önemi ve anlamı bir kez daha karşımıza çıkar.

Küçük-burjuvazi, sınıfsal yapısı gereği, çabuk pasifize olan ve çabuk tepki gösteren bir sınıftır. Bu nedenle, oligarşiye karşı ilk tepkiyi koyan sınıf olmakla birlikte, siyasal zor karşısında ilk pasifize olan sınıftır da. Eğilimini güç dengesine göre somutlaştırır.

Küçük-burjuvazinin bu sınıfsal özelliği

lumun, seçimden önce mi, seçimden sonra mı direneceğine kalmıştır.

Görüldüğü gibi, sivil toplum teorisi, Marks-Engels’in toplum tahlilinden temelde farklıdır, anti-Leninisttir. Bir yandan marksizmi çarpıtırken, diğer yandan devrimin eylem kılavuzu olan Leninist teoriyi, en temel kavramı olan “öncünün rolü” bağlamında dışlar. Yerine “organik” aydınların eğitimi ile “geleneksel” aydınların devşirilmesini ve bunların pasifist hegemonya savaşımını koyar. Kısaca, yenilgi döneminin şokunu yaşamış, yanlıgı içindeki Marksist Gramsci, anti-Marksist, anti-Leninist bir teori üretmiştir. Böylece “sosyal alan” kendi kendine bağımsız (özerk anlamında) bir alan olarak ayrılmış ve ardından sosyal alana ait tüm konular, olgular, “sivil toplum” yaklaşımıyla tahlil edilir hale gelmiştir.

çerçevesinde 17 Mayıs'ta Danıştay'a yapılan saldırı, laik cumhuriyete yapılmış bir saldırı olarak algılandı. Saldırının ardından oluşan toplumsal tepkinin Anıtkabir'deki görüntüsü akıllara 1965-1971 günlerini getirdi. Avluyu dolduran küçük burjuva "Kemalist" aydınların bir kısmı, o süreci yaşamış olanların kendileri, bir kısmı da onların çocuklarıydı. Depolitizasyondan geçirilmiş, uzun yıllar sindirilmiş, ama "cumhuriyete bağlı" kuşakların sol kesimi.

Çocukluydular, tepkiliydiler, çokluklarından umutluydular. **"Beyinleri üzerine bütün ölmüş kuşakların geleneği büyük bir ağırlıkla çökmüştü"***. Ne var ki bu kez, bu beyinsel çöreklenme itici değil, pasifize edici sonuçlar yaratmaktaydı. İnsanlar bir yandan Cumhuriyet'in devrimci-laik karakterine bağlılık duygularıyla, "Türkiye laiktir, laik kalacak" sloganları atarken, diğer yandan önceki devrimci mücadelenin yükselişi arkasından gelen karşı-devrimci terör günlerini, ödediklerini düşündükleri bedelleri hatırlamadan edemiyorlardı.

Tepkileri "ulusalcılık" sınırları içine çekilerek, faşistlerin "milliyetçilik" demagojilerinin istismarına açık hale getirildi. Ardından da "merak etmeyin ordu var" söylemi dillere yeniden ve kolayca yerleştirildi. 1919-1922 yılları arasında, açık emperyalist işgal koşullarında, burjuva devrimini olmayan "milli burjuvazi" adına gerçekleştirmek için yola çıkan küçük-burjuvazi, bu defa ulusal kurtuluş savaşı kazanmış o devrimci ruhtan yoksun yerinde saydı. Bu kez, 60'lı yılların aksine karşılarına kimse çıkmadı. Hareket sönmüldü, meslek örgütlerinin mevzi protestolarına dönüştü.

* Marks, *Louis Bonaparte'in 18 Brumaire'i*, Seçme Yapıtlar, Cilt: I, s. 477-78.

Marks şöyle yazar:

"İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar, ama kendi keyiflerine göre, kendi seçtikleri koşullar içinde yapmazlar, doğrudan veri olan ve geçmişten kalan koşullar içinde yaparlar. Bütün ölmüş kuşakların geleneği, büyük bir ağırlıkla, yaşayanların beyinleri üzerine çöker. Ve, onlar kendilerini ve şeyleri, bir başka biçime dönüştürmekle, tamamıyla yepyeni bir şey yaratmakla uğraşır görüldüklerinde bile, özellikle bu devrimci bunalım çağlarında, korku ile geçmişteki ruhları kafalarında canlandırır, tarihin yeni sahnesinde o saygıdeğer eğreti kılıkla ve başkasından alınma ağızla ortaya çıkmak üzere, onların adlarını, sloganlarını, kılıklarını alırlar."

Bugün milliyetçilik rüzgarlarının güçlü estiği, faşist cephede paylaşım savaşlarının başladığı, faşist milislerin saldırganlığının arttığı ve yaygınlaştığı ve çelişkilerin ve çatışmaların ulusal görünüm almasının yarattığı gelişmelerin "zinde güçler"e kanalizasyon edilmeye çalışıldığı ortamda, feodal ideolojilerle, emperyalizmin çıkarlarının silahlı korucusu olan faşist milis güçlerle topyekün hesaplaşmanın kaçınılmaz hale geldiği bilinçlere yerleştirilmelidir.

Bu, "kanlı bir hesaplaşma" olacaktır.

Hiç kimse, geçmişin tüm korkularıyla bu hesaplaşmayı geçiştirmeye çalışmamalıdır. Bu, tarihsel gelişimin kaçınılmaz bir evresidir.

Bu hesap görülmek zorundadır.

"Sivil toplumcu" bakış açılarıyla, "demokrasi bir uzlaşma kültürüdür" söylemleriyle, "önce sivil toplumda hegemonya kurulmalı" mantıklarıyla varılacak yer pasifizm ve teslimiyetçilik olacaktır.

Ya evrimsel bir süreçle şeriat düzenine boyun eğeceklerdir, ya da askerleştirilmiş "laik" bir sivil-faşist iktidarı payandası olacaklardır.

Bu ikilemden kurtulmanın tek yolu devrimdir.

Tüm ilerici, yurtsever, demokrat, laik herkese şu söylenmelidir: Artık "devrimler çağının kapandığı"na ilişkin sözlere kulak asmayın. Devrimin kanlı ve zorlu bir mücadele olmasıyla korkutulmaya karşı çıkınız. Her yerde ve her zaman devrimin gerekliliğini savununuz, devrimsiz her türlü çözüm önerilerini, şeriatçılıkla ya da askeri darbeye "uzlaşmayı" reddediniz.

Ekonomide “Balans Ayarı” mı? [Ekonomik Krizin Ayak sesleri]

İMKB-100		
	Endeks	% Değişim
2 Mayıs 2006	44.414	0,87
3 Mayıs 2006	44.648	0,53
4 Mayıs 2006	44.251	-0,89
5 Mayıs 2006	44.213	-0,09
8 Mayıs 2006	44.713	1,13
9 Mayıs 2006	44.563	-0,34
10 Mayıs 2006	43.599	-2,16
11 Mayıs 2006	43.713	0,26
12 Mayıs 2006	41.971	-3,99
15 Mayıs 2006	40.269	-4,06
16 Mayıs 2006	41.044	1,92
17 Mayıs 2006	40.439	-1,47
18 Mayıs 2006	39.644	-1,97
22 Mayıs 2006	36.351	-8,31
23 Mayıs 2006	37.235	2,43
24 Mayıs 2006	36.101	-3,05
25 Mayıs 2006	36.730	1,74
26 Mayıs 2006	38.593	5,07
29 Mayıs 2006	38.909	0,82
30 Mayıs 2006	37.861	-2,69
31 Mayıs 2006	38.132	2,15
Aylık Değişim		-14,14
Son iki hafta		-9,15

Herşey yolunda gidiyordu. Geçen yıl bü-yümede “dünya rekoru” kırılmıştı. Cari açıkta meydana gelen artış “önemsiz” görünüyor, bu konuda ters yönde fikir beyan eden ekonomi yazarları “cahillikle” suçlanıyordu. Çünkü tek başına hükümet olan AKP ülkeye “istikrar getirmiş”ti.

TL'nin aşırı değerlenmesi, cari açığın tarihte görülmemiş seviyeye çıkması, ithalatta meydana gelen patlama, işsizlik, tarımın içler açısı hali ise, “piyasa aktörleri”nin ve bunların “medya”daki manipülatörlerinin umurunda olmadığı gibi, televizyonların eğlence programlarıyla her şey tozpembe görünüyordu.

Ve birden ortalık “karıştı”.

Borsanın “düştü-çıkı” haberleriyle, doların “kıvılcıladı-sıçradı” manşetleriyle, “piyasaların tansiyonu yükseldi”, ortalık “karıştı”.

İMKB’de milyarlarca dolar kaybetmiş “küçük yatırımcı” artık ortalıkta yoktu. Bu nedenle borsa haberleri öylece geçiştirildi.

	Arjantin	Brezilya	Meksika	Rusya	Hong-Kong	Hindistan	Japonya	Almanya
15 Mayıs 2006	-3,04	-2,37	-2,05	-3,61	-2,41	-3,77	-0,69	-1,00
16 Mayıs 2006	-0,44	0,37	0,62	0,84	-0,62	0,44	-1,99	-0,09
17 Mayıs 2006	-3,45	-2,85	-2,83		1,36	2,90	0,92	-3,40
18 Mayıs 2006	-1,77	-1,26	-0,22	-6,82	-2,10	-6,76	-1,35	0,24
19 Mayıs 2006	0,09	-0,20	-0,17		0,29	-3,98	0,42	0,11
22 Mayıs 2006	-3,91	-3,28	-4,03	-13,77	-3,11	-4,18	-1,84	-2,22
23 Mayıs 2006	1,66	-1,06	-1,47	9,26	0,37	3,25	-1,63	2,38
24 Mayıs 2006	-2,37	-0,88	-1,46	-2,68	-0,26	-2,31	1,97	-1,61
25 Mayıs 2006		4,96	3,19	3,60	-0,79	0,88	-1,34	2,13
26 Mayıs 2006	6,28	2,49	0,92	5,93	1,26	1,34	1,77	1,44
29 Mayıs 2006	1,20	-0,94	-0,43	-1,23	0,43	0,41	-0,34	-0,58
Son iki hafta %	-6,02	-5,17	-7,82	-9,98	-5,55	-11,66	-4,13	-2,73
Aylık değişim %	-11,04	-5,50	-5,55	-11,81	-4,19	-8,43	-5,86	-4,24

Devlet İç Borçlanma Senetleri Faiz Oranları (Gösterge: TRT090408T17)		
	Faiz Oranı	Değişim %
1 Mayıs 2006	13,69	0,22
15 Mayıs 2006	14,83	2,21
16 Mayıs 2006	15,04	1,42
17 Mayıs 2006	14,84	- 1,33
18 Mayıs 2006	15,41	3,84
22 Mayıs 2006	15,70	1,88
23 Mayıs 2006	15,95	1,59
24 Mayıs 2006	16,07	0,75
25 Mayıs 2006	16,23	1,00
26 Mayıs 2006	16,17	- 0,37
29 Mayıs 2006	16,25	0,49
30 Mayıs 2006	16,49	1,48
31 Mayıs 2006	17,05	3,40
İki haftalık		14,97
Aylık		24,54

	Euro	%	Dolar	%
2 Ocak 2006	1,5875		1,3418	
2 Şubat 2006	1,5983	0,80	1,3199	-1,63
3 Mart 2006	1,5510	-3,58	1,3060	-1,05
4 Nisan 2006	1,6254	5,70	1,3417	2,73
5 Mayıs 2006	1,6506	1,88	1,3155	-1,95
15 Mayıs 2006	1,7945	10,94	1,3909	5,73
16 Mayıs 2006	1,8615	4,82	1,4498	4,23
17 Mayıs 2006	1,8553	-0,43	1,4484	-0,10
18 Mayıs 2006	1,8291	-1,81	1,4185	-2,06
22 Mayıs 2006	1,9017	5,12	1,4878	4,89
23 Mayıs 2006	1,9207	1,28	1,5055	1,19
24 Mayıs 2006	1,9483	1,83	1,5173	0,78
25 Mayıs 2006	1,9754	1,79	1,5368	1,29
26 Mayıs 2006	1,9663	-0,59	1,5396	0,18
29 Mayıs 2006	1,9503	-1,04	1,5229	-1,08
30 Mayıs 2006	1,9427	-0,50	1,5227	-0,01
31 Mayıs 2006	1,9748	2,11	1,5368	0,93
Aylık değişim %		19,64		16,82
Ocak-Mayıs %		24,40		14,53

Dikkatler dolar ve euro'daki yükseliş çevrildi. "Televoleci ekonomistler"ın oluşturduğu "iyimserlik" içinde, "nasıl çıktıyla" rahatlığı içinde izlenildi.

"Çıktı-indi-çıktı" haberleri daha sıkça duyulmaya başlandı. 17 Mayıs'taki Danıştay saldırısı bile "piyasalar"ı fazlaca etkilemedi. "Türkiye laiktir, laik kalacak" sloganları AKP'nin yoğun dezenformasyonu altında ezilirken, "piyasalar" sessiz ve derinden sarsılmaya devam etti.

İMKB-100 endeksinin Mayıs başındaki 44.414 seviyesinden 38.132'ye inmesi, yani %14,1 değer yitirmesi, "olağan" karşılarken, dolar ve euro'daki artış "balans ayarı" olarak sunuldu.

Oysa İMKB-100 endeksinin dolar olarak Mayıs başındaki değeri 33,7 cent iken, Mayıs sonunda 24,4 cente düşmüş, %27,7 değer kaybetmişti.

Resmi adı "Devlet İç Borçlanma Senetleri" olan hazine kağıtlarının faiz oranları %13,69'dan %17,05'e yükselmişti.

YTL'nin dolar karşısındaki aylık değer kaybı %16,8 olurken, euro karşısındaki kaybı %19,5 olmuştu.

Euro olarak ele alındığında YTL'nin yıl başından bugüne kadarki değer kaybı %24,4; hazine kağıtlarının faiz oranlarındaki yükseliş %24,5 olurken, 27 Şubat'ta 47.728 ile "zirve" yapmış olan borsanın dolar bazında değer kaybı %33 olmuştu.

Bu gelişmelerin ekonominin her alanına yansıtacağı, daha açık ifadeyle her türlü mal ve hizmetin fiyatının ortalama olarak

%25'ler civarında artacağı açıktır. Bunun somut ifadesi ise %25 enflasyondur.

"Enflasyon psikolojik bir olaydır"la geçitirilen ve manipüle edilen "kamuyu", bu gelişmelerin ekonominin yasalarına uygun olarak fiyatlara ve oradan tüm toplumsal yaşama yansıtılması ise, sadece yaşayacaktır. Üstelik "zaten YTL fazla değerliydi, bu son gelişmeler bir çeşit balans ayarıdır" demagojisiyle birlikte yaşayacaktır.

Dünya kadar "mortgage geldi" haberleriyle konut piyasası şişirilmişken, bu manipülasyonla konut kredileri "patlama" yapmışken, faiz oranlarının yükselişi karşısında "mortgage"ın "yürümeyeceği"ne ilişkin resmi açıklamalar yapılabilmektedir.

Burada ekonominin son durumu ve gelişmeleri üzerine daha fazla değerlendirme yapmayacağız. Yukarıda değişik ekonomik verileri, dünya borsalarındaki gelişmeleri tablo halinde sunduk. Ülkenin ve kendisinin geleceğini düşünen herkes bu tabloları incelediğinde, yapılan manipülasyonları, her türlü "psikolojik operasyonları" kolayca görebilecektir.

Bunlar emperyalizme bağımlı bir ülkenin yazgısının resmidir. Her zaman olduğu gibi ve 4-5 yılda bir yinelenildiği gibi, bugün emperyalist ülkelerdeki ekonomik bunalımın faturası bizim gibi ülkelere çıkartılmaktadır.

Ya bu fatura bir kez daha ödenecektir, ya da sonsuza dek fatura ödemekten kurtulacaktır. Başka seçenek yoktur.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCİ ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

